

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 885

HET GEPLUNDERDE KEIZERSGRAF.

20 cent

Laten we spoedig zaken doen en stuur je vrienden weg.

NIEUWE SERIE

Het geplunderde Keizersgraf

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN MILLIOENENBUIT.

Omstreeks den tijd dat John Raffles, alias Lord Edward Lister met zijn vriend Charles Brand en zijn chauffeur James Henderson aan boord van een Engelsch Oorlogschip op weg waren naar Honkong had de beruchte plundering plaats van het graf van Keizerin Tsoe-Shi, bijgenaamd „De Oude Boeddha”.

Iedereen die vrij geregeld kranten leest, zal zich ongetwijfeld deze geruchtmakende en brutale roof herinneren, waarbij de buit een ongehoorden omvang had, en meerdere tientallen millioenen guldens bedroeg.

In het kort had zich de zaak als volgt toegedragen.

Niet ver van Shanghai beving zich de laatste rustplaats van de Chineesche keizers, die daar sedert eeuwen den laatsten slaap slapen. Tsoe-Shi ging zich een jaar of vijftig geleden bij haar voorgangers voegen, oud en harer dagen zat. Na haar kwam er nog slechts een, en toen veegde de revolutie met een enkelen slag zelfs in het achterlijke China alles weg wat aan het Keizerschap herinnerd had, en ook in dit onmetelijke rijk werd de republiek gesticht.

De oude keizerin werd begraven met een praal, waarvan wij Westerlingen ons nauwelijks een denkbeeld kunnen vormen. In den grafkelder die haar stoffelijk overschot, dat natuurlijk gebalsemd werd, had moeten beschutten, werd een ongehoord fortuin aan allerlei edelsteenen en parels opgestapeld.

Op een nacht drongen bandieten den grafkelder binnen, wisten ook den binnensten kelder te openen, haalde de kist naar buiten, waarin de mummie lag, braken haar open, wierpen ruw en zonder den minsten eerbied het lichaam van de „Oude Boeddha” op den kouden, harden grond, en begonnen het haastig te plunderen, waarschijnlijk bevreesd voor een plotselingen overval. Dit moet wel zoo zijn, want zij lieten nog zeer veel achter, hetgeen toch niet belette, dat zij zich uit de voeten konden maken met een buit, die door kenners en geschiedkundigen op niet minder dan vijf en vijftig millioen guldens werd geschat!

Tot op het oogenblik waarop deze memoires van Charles Brand te boek werden gesteld, zijn de schuldigen nog altijd niet ontdekt,

althans niet de oorspronkelijke dieven — op een na, en zelfs die werd niet door de politie gevonden, maar, zooals aanstonds zal blijken, op een geheel andere wijze!

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat ook nu nog, na ettelijke jaren de politie van schier ieder land, maar vooral diegene in de landen, waar een levendige handel in juweelen wordt gedreven, dat zijn dus in de eerste plaats Nederland, België en Engeland, oogen en ooren wijd openzet, en nog altijd loert op de onverwachte verschijning van de gestolen juweelen of een deel ervan — want er bestaat een nauwkeurige omschrijving van al die prachtige sieraden.

Dat alles vernam Raffles op de verwonderlijke wijze, die ons geslacht althans onze kinderen volstrekt niet verwonderlijk meer vinden, dat wil zeggen door middel van draadloze telegrafie, aan boord van het Engelsche Oorlogschip dat hem en zijn beide metgezellen gered had uit de handen van een troep zeeschuimers, uit de beruchte Bias Baai, die in een zeer slechten naam staat.

Uit vorige openbaarmakingen van Charles Brand heeft de lezer kunnen weten, op welke wijze de groote avonturier en zijn twee vrienden in handen was geraakt van die onbeschaamde piraten, en hoe hij hun wist te ontkomen. Het waren avontuurlijke dagen geweest, en herhaaldelijk waren de levens van die drie mannen bedreigd.

Er waren nog twee andere personen aan boord de natuurkundige, professor Winkle, een vrij zonderling personage, en zijn bevallige en stoutmoedige dochter Jane, die beiden door Raffles gered waren in het hartje van de Chineesche woestijn en met wie zij voornemens waren zich om de eerste de beste boot in te schepen, die naar het vaderland zou vertrekken.

En dat het geheel anders zou loopen, dat was alleen maar te danken aan dat korte berichtje, toevallig door den marconist van het Engelsche Oorlogschip opgevangen, en dat niet geheim werd gehouden en onder het kleine troepje toevallige passagiers aan boord van den kruiser nog eenige uren voor dat het schip de menschen die het gered had uit de handen der zeeschuimers, te Honkong aan wal zou zetten het belangwekkend onderwerp vormde van levendige gesprekken.

Het was omstreeks tien uur in den morgen toen het bericht werd opgevangen.

Brand zat naast Raffles op een stil plekje van het sneeuwwit geboende achterdek op

een eenvoudig vouwstoeltje, en zeide toen, half lachend:

— Nu, de roovers zullen niet ver komen, met hun buit!

— Waarom niet, denk je? vroeg Raffles, wiens grijze oogen dwaalden over de donkergele zachtjes deinende golven van de zee, waarover zij voeren.

— Wel, omdat zij bij de eerste poging om die juweelen van de hand te doen gevat zullen worden! Over geheel China, ja over de geheele wereld is het bericht nu reeds verspreid, nog geen halven dag na de roof, en iedere juwelier zal wel goed uitkijken!

— Ongetwijfeld — maar zal iedere juwelier ook uitkijken met het doel, de dieven in de kraag te laten vatten? vroeg Raffles spottend. Daarop komt het maar aan! Ik weet dat de meeste juweliers, en zelfs wel negen en negentig procent volkomen betrouwbaar zijn — maar die eene op de honderd kan de zaak voor de politie bederven!

— Dan zouden de bandieten juist bij dien eenen bij toeval tegen het lijf moeten loopen! meende Brand.

— Of opzettelijk, Brand! De grafschenners kunnen zeer wel opdracht voor dat laaghartige schandelijke werk hebben gekregen! En ik betwijfel, of zij wel zoo spoedig gevat zullen worden. China is zoo reusachtig groot, en de middelen om er zich tijdelijk verborgen te houden zijn bijna onbepikt. Een Chinees is geduldig, en kan, als het moet, wachten. Nu, wij zullen er later nog wel van hooren.

Hij was opgestaan, liep een paar malen heen en weer over het dek, keek naar de zee, en toen naar de ucht, en zeide:

— Het weder gaat veranderen. Ik hoop dat wij de haven zullen bereikt hebben, voor de storm opsteekt!

— Maar het ziet er heelemaal niet naar een storm uit! protesteerde Brand. De zon schijnt, het is bijna windstil, er is bijna geen wolkje te zien!

— Maar die paar wolkjes beteekenen ook niets goeds, Brand, hernam Raffles. Ik ken de Gele Zee en haar verrassingen. Binnen twee uren zal er een storm opsteken van geweldige kracht.

En Raffles kreeg gelijk. De kleine wolkjes werden grooter, werden donkerder, en kregen valsche gele randen. De zon ging er achter schuil, de wind stak met de minuut feller op, en groeide binnen het half uur tot een van die tyfoons, die alle schepen, groote zoowel als

kleine in allerijl een haven deed opzoeken.

Dat trachtte ook de kruiser te doen, maar binnen een kwartier had de kapitein wel gezien dat het iets onmogelijks zou zijn, en hij koos zoo vlug hij maar kon een veilige toevlucht in een kleine, goed beschutte kreek, waar nog juist genoeg water stond om het pantserschip behoorlijk te kunnen ankeren. Een dubbele muur van klippen scheidde deze langwerpige inham van de zee, en vier ange dagen zagen de opvarenden hoe de golven met verschrikkelijke kracht braken op dien natuurlijken dam, bijna vier dagen was de nacht nauweijks duisterder dan de dag, en werd het zware schip zelfs in dat rustige binnenwater heen en weer gesmeten aan zijn vier zware ankerkettingen.

Op den vijfden dag eindelijk kon er sprake pas van zijn, die veilige ligplaats te verlaten, en de kreek uit te varen. De zee was nog altijd onstuimig, maar het gevaar was geweken. Laat in den middag van dien dag voer de Engelsche kruiser de haven van Honkong binnen, de formaliteiten werden vervuld, de douane, de dokter, de havenmeester kwamen aan boord, en toen pas werden de loopplanken uitgelegd, en konden alle passagiers zich na een reis met zeer onaangename verrassingen weer aan land begeven. Een deel hunner was bijna van alles beroofd door de piraten, en moest zich om hulp wenden tot de consuls van het land, waartoe zij behoorden.

Professor Winckle had reeds lang weer zijn optimistische wereldbeschouwing herwonnen, en nam met zijn dochter zijn intrek in een der groote hotels, maar niet dan na Raffles te hebben uitgenoodigd, de terugreis naar Engeland aan boord van hetzelfde schip te maken, de „Maurétania”, die over vijf dagen zou vertrekken.

Raffles beloofde dit, en nam met Brand in hetzelfde hotel zijn intrek, aangetrokken tot het dappere meisje, dat haren vader op al zijn onderzoekstochten vergezeld had, en tot den wonderlijken geleerde, die een man van groote kennis en tegelijkertijd een kind was.

Er verliepen vier dagen, die men doorbracht met tochtjes in de omstreken, en de bezichtiging van enkele merkwaardige gebouwen, toen er iets gebeurde, dat plotseling wijziging bracht in de plannen van Raffles.

De twee vrienden waren dien middag alleen, en zouden nog eenige inkoopden doen voor de terugreis, die den volgenden dag zou aanvangen. Brand was in een zonnig humeur, nu hij het vooruitzicht had op een rustige zeereis, na een reeks van vermoeiende en ge-

vaarlijke avonturen, die reeds maanden tevoren een aanvang hadden genomen met den tocht per vliegmaschine naar Amerika, dezelfde kostbare machine, waarvan de verbrande overblijfselen nu ergens in de buurt lagen van een Chinesisch klooster, in het hartje van de zandwoestijn!

De twee vrienden bevonden zich in het hartje van de Chineesche wijk, waar Raffles een paar echte, oude vazen hoopte te kunnen koopen, en slenterden langzaam door een van de smalle straten met hun ongelijk plaveisel, hun kakebonte uitgangborden, en hun stil voorbijglijdende bewoners toen Raffles plotseling stil stond scherp naar een man in Westersche klederen keek, die een uitstalling van oude wapens bewonderde, en toen langzaam weer verder ging.

Brand had die beweging echter zeer goed gezien, en het schokje gevoeld, hoe licht ook, dat Raffles doorvoer bij het zien van dien man.

Hij was zeer goed gekleed, in een reispak van uitstekenden snit, eerder groot dan klein, tamelijk mager, en met een scherp geteekend gezicht, waar in een groote, gekromde neus, het eerst opviel. De oogen waren lichtgrijs en dicht bijeengeplaatst, hetgeen aan zijn gelaat een eigenaardige, vogelachtige uitdrukking gaf.

Hij had de handen op den rug gevouwen, en een ervan liet zachtjes een wandelstok van dik rotan met een haak heen en weer schommelen.

Brand keek Raffles verwonderd aan, toen hij de uitdrukking op diens gezicht las, en wilde iets vragen, maar Raffles zei kortaf:

— Aanstands!

Zij liepen nog een pas of veertig verder, en daar ging Raffles zelf voor een uitstalling van aardewerk kijken, alsof hij al zijn aandacht die mooie vazen, koppen en kannen gold.

Inderdaad echter keek hij scherp naar den man met het vogelgezicht, totdat Brand zijn nieuwsgierigheid niet langer kon bedwingen en vroeg:

— Naar wien kijk je toch zoo? Wie is die man?

— Je herkent hem dus niet?

Inplaats van te antwoorden keek Brand nu ook met de grootste aandacht van terzijde naar den man in het geruite reispak, en antwoordde toen met eenige aarzeling:

— Kennen — of herkennen zou wat sterk uitgedrukt zijn, maar ik heb toch den indruk, alsof ik dat scherp geteekende profiel wel eens eerder heb gezien — en nog niet lang geleden!

— Zes maanden ongeveer Brand!

— En waar zou dat geweest zijn ? Wacht eens toen bevonden wij ons in New York !

— En daar was het ook ! Komaan, ik zal je niet langer in onzekerheid laten, mijn waarde. Die man oefent een zeer merkwaardig beroep uit, dat geloof ik alleen in het land van den dollar reden van bestaan kan hebben. Dat hij ook lid is van een smokkelaarsbende vermeld ik slechts terloops. Dat is een ordinair vak, door duizenden beoefend. Het is waar dat wij hem juist in die hoedanigheid ontmoet hebben. Pas later vernam ik bij toeval wat zijn bijvak is, en toen vond ik dat dit nevenvak veel belangwekkender is dan wat hij zelf ten onrechte als zijn hoofdberoep beschouwde !

— Wat is het dan ? vroeg Brand vol spanning.

— Wel, de man is opkoper van gestolen waar ! Maar vergis je niet — hij is geen heler in de gewone beteekenis van het woord. Hij werkt alleen maar in het groot. Wie hem in den arm nemen zijn de schatrijke, en op dat punt volkomen geweten ooze Yankees, die een particuliere verzameling aanleggen van kunstschatten, en wier ijdele trots gestreeld wordt, als zij die zoo groot mogelijk kunnen maken, onverschillig met welke middelen. Het is van algemeene bekendheid dat sommige van die lieden kunstwerken in hun bezit hebben die eenvoudig gestolen zijn uit musea, of wel van andere verzamelaars. Meestal verstoppen ze dan die gestolen dingen, dikwijls slechts totdat de diefstal verjaard is, en dan stellen zij onbeschaamd tentoon. Ook komt het natuurlijk wel voor dat een Amerikaansch millionair iets koopt, waarvan hij volstrekt niet weet dat het gestolen is, en het dan eerlijk teruggeeft. Het is nog niet lang geleden, dat Pierpont Morgan, onmiddellijk een Frans Hals teruggaf, zoodra het bekend werd, dat het stuk gestolen was uit het museum te Haarlem in Holland, en ofschoon hij er twintig duizend dollar voor had moeten neerleggen, dan is het bijna zeker, dat de beroemde Tiara uit het Louvre, die omstreeks vijf en twintig jaren geleden gestolen

werd, zeer langen tijd vertoefd heeft in het geheime museum van een Amerikaanschen nabob.

Om kort te gaan — de gestolen kunstwerken in handen van Amerikaansche rijkaards vertegenwoordigen een bedrag, dat in de tientallen millioenen loopt. Natuurlijk stelen zij ze niet zelve en er zijn dus bemiddelaars noodig, die zich weer in verbinding stellen met handige beroeps- of gelegheidsdieven. Wel, mijnheer Duke Flannagan is er een van !

— Maar wat voert hij hier uit ? vroeg Brand verbaasd.

— Vraag je dat nog ? Zijn verblijf kan maar één beteekenis hebben ! Hij is hier, zooals de aasgier op het slagveld is ! Komaan, Brand, zet niet zulk een onnoozel geizht ! Denk aan den grafkelder van Keizerin Tsoe-Shi ! Daar staat de eerste oorzaak, man, in dat mooie, geruite reispak !

— Je gelooft dus, Edward, dat deze of gene schatrijke Amerikaan hem opdracht heeft gegeven, om zich meester te maken van de juweelen van de doode keizerin, en haar graf te schenden ?

— Ja, Brand — maar hola, natuurlijk niet in die bewoordingen, dat doet een nette millionair niet ! Hij houdt zich zelf alsof hij mijnheer Flannagan in het geheel niet kent. Die echter heeft aan een half woord genoeg, en vaak aan een kwart ! Dat hij in verband staat met den roof uit den grafkelder — ik twijfel er geen seconde aan ! Wij kunnen ons trouwens zekerheid verschaffen.

— Hoe is dat mogelijk, als wij morgen met de „Mauretania” naar Londen vertrekken ?

— Dat zou inderdaad moeilijk samen kunnen gaan, Brand — en daarom vertrekken wij morgen niet met de „Mauretania” naar Londen, maar blijven hier !

Brand slaakte een kreunende zucht, hief toen zijn gebalde vuist op 'n de richting van den niets vermoedenden bemiddelaar, en gromde tusschen de tanden :

— Kerel, als ik je in mijn vingers had !

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking
recht geven op Kunstkleurentoto's van Filmsterren in fraaie ijsjes ?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden

HOOFDSTUK II.

DE CONNECTIES VAN MIJNHEER FLANNAGAN.

Den volgenden morgen deden Raffles en Brand Professor Winckle en Jane uitgeleidde. Het meisje was zeer teleurgesteld, dat de beide dappere mannen, die haar vader en haar gered hadden de terugreis niet zouden medemaken, en liet zich slechts troosten door de belofte van Raffles, dat hij niet zou nalaten, haar vader en haar zelve te bezoeken, zoodra zij weder te Londen terug waren. Hij had dringende zaken voorgewend, die hem nog minstens veertien dagen te Honkong hielden.

Zij hadden nu het schip moeten verlaten, en stonden op de kade en zagen toe hoe de zware trossen werden losgemaakt, hoe de loopp plank naar binnen werd gehaald en hoe het trotsche, geweldige zeekasteel zich losmaakte van den steiger en langzaam weggleed, terwijl de kleine Jane met een bleek gezichtje over de verschansing leunde en met haar zakdoek wuifde.

Zij keken nog geruimen tijd naar het schip, totdat zij geen afzonderlijke personen meer konden onderscheiden, en het gelaat van Brand stond alles behalve opgewekt, toen hij mopperde:

— Daar gaat ons schip!

— Mijn waarde Brand, zei Raffles een weinig uit de hoogte, ik heb je gisteren avond nog voorgesteld, de reis met de „Mauretania” terug te maken. Je hebt geweigerd — en

— Ik hoop van harte, Edward, dat je dat voorstel niet meende! viel Brand hem in de rede, terwijl hij Raffles verwijtend aanzag. Je weet immers wel, dat ik je niet alleen zou hebben achtergelaten!

— Als dat zoo is, Brand, weg dan met die ontevreden uitdrukking! Bedenk eens, welk een opwindenden tijd wij tegemoet gaan!

— O ja, wat dat betreft — daaraan twijfel ik geen oogenblik! Opwindend zal die tijd ongetwijfeld zijn! antwoordde Brand met een zuurzoet lachje. Aan opwinding zullen wij geen gebrek hebben. Het is maar de vraag, of wij er het leven afbrengen!

Raffles haalde de schouders op, en zeide kortaf met een wrang lachje:

— Alsof dat zoiets kostbaars zou zijn!

Maar komaan, geen pessimisme! Wij zullen eens gaan zien of onze vriend Flannagan nog altijd vertoeft in dat kleine hotel, waar we hem gisteren middag hebben zien binnengaan, en waar hij logeert.

— Maar is het werkelijk wel de moeite waard, wat wij willen ondernemen, Edward? vroeg Brand op een toon van wanhoop.

Raffles gaf geen antwoord maar glimlachte. Hij trok Brand met zich mede over het nu geheel verlaten terrein van de scheepvaartmaatschappij, ging door het hooge hek en bracht hem naar een klein café, waar het zeer stil was.

Hij ging daar met hem zitten, onder het zonnezeil, haalde de „Shanghai Times” uit zijn binnenzak, ontvouwde ze, en begon toen glimlachend:

— Je vroeg zoeven, Brand, of het wel werkelijk de moeite waard zou zijn. Luister maar even, dan kun je je zelf antwoord geven op die vraag!

Raffles raadpleegde even het blad, en begon toen, terwijl Brand eerst tamelijk ongeduldig, daarna verwonderd toeluisterde:

— Wanneer ik je al die schatten opsom, Brand, dan zou je gelooven, teruggevoerd te worden naar de verhalen van duizend en een nacht! Je herinnert je het verhaal van Aladins wonderlamp? Wat hij aanschouwde, na de geheimzinnige lamp te hebben gewreven, dat is in werkelijkheid te zien geweest in het graf van de oude keizerin. Reeds bij haar leven wist haar vertrouwde eunuch, Li-Lien-Ying genaamd, en die bijna de macht had van een onderkoning, een geweldig fortuin te verzamelen niet alleen voor zijn meesteres, maar ook voor zich zelf. Een bloedverwant van hem nu heeft in een Chineesch blad verhaald, op welke wijze de keizerin begraven werd, en daarbij een lijstje gevoegd van de sieraden, die men haar op de reis naar de eeuwigheid had medegegeven, en er bestaat niet de minste reden, om aan de nauwkeurigheid daarvan te twijfelen, want die mijnheer Li-Lien-Ying was een uiterst nauwkeurig man, en heeft zijn heele leven lang boek ge-

houden op een wijze die een accountant hem zou benijden.

— Edward, stel mijn nieuwsgierigheid niet langer op de proef! zeide Brand lachend.

— Nu dan, op den bodem van de kist, dus onder het lichaam lag een matras van twee handpalmen breed, vervaardigd van gouddraad, en met parels doorweven. Op die matras was een geborduurd kleed uitgestrekt, van de kost! aarste zijde, en ook dat was met parels omzoomd. In het midden vormden die kostbare bolletjes het gelaat van den Boeddha. Bij het hoofdeinde was een diadeem neergelegd van aspis in den vorm van ineengestremde lotusbladen. En aan het voeteneinde lag juist zulk een diadeem maar die had den vorm van een ontbloede lotusbloem. De lijkwade was overdadig met gouddraad geborduurd, en een soort van vest zonder mouwen, hetwelk men de doode had aangetrokken, was weer zwaar bezet met parels. Een parelsnoer was negenmalen om het lichaam gewikkeld, en te weerszijden langs de armen lagen achttien afbeeldingen van boeddha, alle in randen van parels. Maar bedenk we dat, volgens het betrouwbare boek van den eunuch, al die dingen doodsgeschenken waren van particulieren, en die dus niet voorkomen op de officieele lijst van sieraden!

— We zijn er dus nog niet? vroeg Brand verbluft.

— Bij lange na niet! Luister maar. Naast het hoofd lagen boeddha figuurtjes van goud, jaspis en diamanten, niet minder dan 108 in getal. Dan lagen er naast het lichaam gestrooid 200 vruchten, zooals meloenen, perziken, peren en abrikozen, die geslepen waren uit jaspis en andere edelgesteenten. Links was een juweel in den vorm van een lotuswortel neergelegd, en rechts een koraaltak van buitengewone schoonheid. De rest van de kist was met edelgesteenten ter hoogte van het lichaam gevuld, en over het geheel lag een weefsel vol parels. En op het oogenblik dat men de kist zou sluiten, legde een nietgenoemde prinses er nog een diadeem in van acht galopperende paarden, en nog een tweede van 18 gouden boeddha-figuren.

— Maar mijn hemel — daarbij zijn de schatten van Nabob in het geheel niets! riep Brand uit.

— Li-Lien-Ying heeft de waarde ervan trachten te benaderen, Brand. Ik zal je bijzonderheden besparen. Laat ik maar aanstonds tot het geheel komen, en je alleen maar zeggen, dat de waarde van het lange parelsnoer dat om het

lichaam gewikkeld was op anderhalf millioen pond sterling werd geraamd! In het geheel, alles bijeen gerekend dus, komt onze eunuch op een totaal van zes en een half millioen pond sterling!

— Geweldig! En is dat alles verdwenen?

— Niet alles, maar toch een zeer groot gedeelte. Maar bij zijn natuurlijk ook dngen, die in de eerste plaats als kunstschaten waarde hebben en daarom is het meestal den Amerikaanschen parvenus te doen. Onze vriend Duke Flannagan weet dat evengoed als ik, maar hij weet nog heel wat meer — hij weet waar hij het gestolene kan vinden!

— Je bent dus in volle ernst van plan, zijn gangen na te gaan?

— In vollen ernst, Brand! antwoordde Raffles bijna plechtig, en het blad weer in zijn zak stekend. Het is er mij niet alleen om te doen, een affe lijkschennis te wreken. Als hier gestraft moet worden, dan moet dit de Chineesche regeering maar doen. Overigens vind ik het denkbeeld, dat daar in een doods-kist millioenen nutteloos blijven sluimeren onverdragelijk in deze tijden van nood en armoede in vele kringen. Wat valt er met zes millioen pond sterling al niet te doen, — ik bedoel niet in den vorm van blindelings wegschenken, dat nooit nut oplevert, maar in den vorm van werkverschaffing, ontginning van woeste gronden, boschaanplant — wat valt er niet al meer te doen! Maar in de eerste plaats wil ik uitvinden, wie het heerschap, is, dat aan Flannagan opdracht gaf, die schatten in zijn bezit te krijgen. Ik denk haast dat het hem om een, of hoogstens een paar voorwerpen te doen is geweest en dat hij er zich niet eens om bekommert, wat Flannagan met de rest doet. Die op zijn beurt kan tot de grafschenners gezegd hebben, dat hij dit of dat stuk moest hebben, laten wij zeggen de diadeem met de acht galopperende paarden, maar toen zij eenmaal daarbinnen waren hebben de grafschenners het er niet bij gelaten, en zijn, als ik het zoo zeggen mag, voor eigen rekening verder gegaan!

— Edward, dat is maar een opvatting!

— Dat erken ik. Mogelijk is Flannagan alleen bij toeval hier. Maar dat zal dan spoedig genoeg blijken. Dat is zeker — waar die aasvogel neerstrijkt, daar is het in de buurt van een goede buit!

Brand zuchtte even, en hernam, met een bedroefden blik in de richting van de haven:

— Je zou in staat zijn, dien Flannagan naar Amerika te volgen, als het noodig was,

— Zonder twijfel Brand! En ik kan je de verzekering geven, dat het ook de moeite waard zou zijn! Maar zoover zijn we nog lang niet. Wij zullen eerst eens uitgaan op bruikbare vermommingen, want daarmee is het treurig gesteld, en ik zal die stellig noodig hebben!

— En denk je die werkelijk hier in Honkong te zullen vinden? vroeg Brand op een toon van ongelooft.

— Wacht je er wel voor, Brand, daarover op minachtenden toon te spreken! waarschuwde Raffles. Honkong is een millioenenstad, en er bestaat volstrekt niets ter wereld, wat je hier niet zoudt kunnen koopen! Niets, begrijp je me? Evengoed een prachtige, splinternieuwe auto van het duurste merk, als het leven van een mensch, die je in den weg staat, evengoed een zeewaardig jacht, als kleederen voor een bedelaar, als je die toevallig noodig zoudt hebben! Ik weet zeker, dat een korte wandeling in de inlandsche wijk mij al het noodige zal opleveren!

Raffles liet geen tijd verloren gaan, en verliet spoedig met Brand het koffiehuis, om zich in de nauwe straatjes van de Chineesche wijk te begeven. Om Flannagan behoefde zij zich voorloopig niet te bekommeren — die zou hem niet kunnen ontsnappen.

Reeds den middag tevoren had Brand hem net zoo lang moeten volgen, totdat hij wist waar de Ier logeerde. Deze bleek zijn kleine logement verwisseld te hebben voor een uitstekend hotel van den eersten rang, hetwelk nauwelijks 100 passen verwijderd bleek te liggen van het logeerpaleis, waarin Raffles en Brand hun intrek hadden genomen. Een onderzoek van een paar seconden en een blik in het vreemdelingenregister toonden hem, dat de opkoper zich volstrekt niet gegeneerd had, zijn ware naam op te geven. Hij gevoelde zich blijkbaar volstrekt veilig voor alle mogelijke verdenkingen.

Van dat oogenblik af had Henderson de taak van Brand moeten overnemen, en dat was minder gemakkelijk, want hij viel aanstonds op door zijn reusachtige gestalte.

Hij wist echter een schuilplaats te vinden van waar hij den ingang van het groote hotel ongezien in het oog kon houden, en de brave kerel zat daar nu al eenige uren als een spin in het midden van haar web, en hij had opdracht gekregen, Flannagan te volgen waar hij ook ging, maar op een veiligen afstand, en zoo mogelijk geheel ongemerkt, en ieder uur te rapporteeren naar het hotel Majestic.

Dat was juist geschied voor de twee vrienden professor Winckle en zijn dochter naar de boot zouden vergezellen, en alvorens hij zijn tocht door de Chineezenstad aanving, gaf Raffles Henderson telefonisch zijn instructies.

Kort na den middag zou Brand hem gaan vervangen op dien vervelenden, moeilijken uitkijkpost.

En terwijl Raffles blijkbaar volkomen onbekommerd en opgewekt over de morsige keien in het hartje van de Chineezenwijk heenstapte, kon Brand zich niet weerhouden, argwanend om zich heen te zien, want hij wist zelf niet hoe het kwam, maar hij gevoelde zich verre van gerust, en dat gevoel had zich in hem genesteld op hetzelfde oogenblik dat Raffles zijn plannen te kennen had gegeven tusschen beide te komen in de transactie tusschen Flannagan en den nog geheel onbekenden dief of de dieven van de schatten van keizerin Tsoe-Shi.

Het was hem alsof al die Chineezen, die daar geruischloos voorbij gleden met een schuin oogje naar hem keken — en dat dit niet alleen het gevolg was van de toevallige plaatsing hunner oogen. Raffles echter lette hier volstrekt niet op, maar keek alleen naar de uitstalling van de kleine, onaanzienlijke meestal donkere winkeltjes, totdat hij gevonden had wat hij zocht, de winkel van een pruikenmaker, die hem, nadat hij en Brand waren binnen gegaan, grijnslachend mededeelde, dat diezelfde winkel daar reeds driehonderd jaar bestond, en dat al die jaren zijn geslacht er hetzelfde bedrijf in had uitgeoefend — dat van pruikenmaker en haarkunstenaar. Raffles luisterde toe, zoo hoffelijk, alsof hij zelf een Chinees was, kocht wast hij noodig meende te hebben, en vertrok weer, en Brand had het onaangename gevoel, dat de zwarte oogen van den pruikenmaker twee dolken waren die zijn rug nog bleven bedreigen, toen hij reeds lang het nauwe, morsige straatje ten einde was gegaan, waarin de eerwaardige heer Wang-Lo zijn eigenaardig beroep uitoefende.

Hij keek zelfs eenige malen achterdochtig om, totdat Raffles, aan wien niets ontging, en die onmiddellijk begreep, wat er in Brand omging, spottend vroeg:

— Zie je spoken op klaarlichten dag? Krijg ik aanstonds te hooren, dat juist die pruikenmaker een medeplichtige is van de grafrovers, dat hij ons voornemen kent, ons zal verraden, of wel van nacht door den schoorsteen komt, om ons eigenhandig de keel af te snijden?

— Verbazen zou het mij niets, Edward, en je drijft ten onrechte den spot met me, want jij zelf hebt me wel eens medegedeeld, dat de Chineezzen honderden geheime vereenigingen hebben — — —

— Dat is ook een bekend feit, mijn waarde, maar ik kan mij niet herinneren, te hebben gezegd, dat alle leden van die vereeniging helderziende zijn! Komman, dit is Honkong, Brand, en het graf van de oude Boeddha bevindt zich ten Noorden van Shang-Hai! Deze man was werkelijk een eerzaam pruikenmaker, en niets anders, en het komt mij volkomen ondenkbaar voor, dat het toeval zijn grapjes zou overdrijven, en ons zou doen hebben binnestappen bij een lid van een grafschendersbende! Als het nog een handelaar in valsche of echte oudheden was geweest.

Brand bromde iets, en gaf geen antwoord. Hij was niet overtuigd, en toch voelde hij inwendig, dat hij wel wat al te ver was gegaan. Maar die morsige, donkere Chineezzenstad, met haar nauwe sloppen, en haar sluipende bewoners waarvan er velen inderdaad alles behalve vriendelijk naar de beide blanken keken (men bevond zich juist in het tijdperk der groote opstanden) joegen hem weliswaar geen vrees aan, maar oefenden een eigenaardigen, onaangenaamen invloed uit op zijn zenuwen. Het was alsof hier een gevaar dreigde, waaraan hij geen naam wist te geven, maar dat steeds om hem was, loerend en geducht.

Raffles kocht in een ander winkeltje nog eenige verfstoffen van een inheemsche soort, in een derde wat terpentijn en eenige fijne penseeltjes, zooals ze gebruikt worden bij het beschilderen van het beroemde Chineseesche aardewerk, in een vierden naaigerei, sterk garen en nog enkele andere dingen, en toen pas keerden zij terug naar de Europeesche wijk, die men gerust de Engelsche mag noemen, want ook hier hebben de zonen van John Bull zich handig en onbevreesd op den voorgrond weten te schuiven, en hun pakhuizen, banken, hotels, fabrieksgebouwen en kantoren overheerschen in sterke mate die van alle andere naties. Amerika inclusief.

Het was intusschen bijna vier uur geworden, toen Brand pas de wacht kon overnemen van Henderson, die geduldig als een kat op zijn post was gebleven, en slechts eenmaal gelegenheid had gevonden om die te verlaten, toen mijnheer Flannagan het hotel verliet, om er een uur later weer terug te keeren, na zich te zijn gaan verfrisschen in het open zwembad, aan een

zigtak van de rivier gelegen.

Niet bepaald opgewekt nam Brand plaats op denzelfden stoel waarop Henderson vele uren gezeten had, voor het raam van een Chineesch restaurant, maar dat geheel was ingericht voor het bezoek van Westerlingen. De eigenaar en de kellners echter waren allen Chineezzen, en men kon er naast de gewone spijzen, ook allerlei inheemsche heerlijkheden krijgen, van zwaluwnestjes af tot haaienvinnen toe.

Uit den grond van zijn hart verwenschte hij het noodlottig toeval, dat dien ellendigen Ier op den weg van Raffles had geplaatst, juist toen zij voornemens waren, naar hun oud, behagelijk Londen terug te keeren, waar nu het seizoen in vollen gang was, en waar men niet behoefde te vreezen voor Chineseesche Zonnepriesters, die het hoofd wilden afslaan, bij wijze van beleefdheid jegens de zon, of voor bergleeuwen, die U des nachts uit den slaap hielden met hun gebrul — als het niets ergers was!

Maar hij schikte zich in zijn lot, want Raffles had het zich voorgenomen, de zaak tot het einde na te pluizen, en wat Raffles zich voornam, dat werd ook ten einde gevoerd, al zou het dagen moeten duren, dat een van de mannen van deze plek af den vorstelijken ingang van het groote hotel aan de overzijde in het oog hield. Brand moest tot zes uur wachten alvorens hij tot actie kon overgaan, en toen dit noodzakelijk werd, had hij juist iets te eten willen bestellen, want zijn maag begon te rammelen.

Dit werd hem belet, omdat eensklaps mijnheer Flannagan te voorschijn kwam, naar links en naar rechts keek, en toen een taxie wenkte.

Brand had nog maar juist den tijd zijn vertering te betalen, naar buiten te snellen, en op zijn beurt een Chineesch chauffeur te wenken, die nog net bijtijds kwam om het voertuig waarin juist Flannagan wegreed te kunnen volgen.

Een voorgevoel zeide Brand, dat deze rit een beteekenis moest hebben, dat deze avond waarschijnlijk beslissend zou zijn. Hij had niet de gelegenheid kunnen vinden, Raffles telefonisch te waarschuwen, want daartoe had hij te snel moeten handelen, maar hij hoopte het aanstonds nog te kunnen doen.

De auto reed vrij snel over de uitstekend geasphalteerde, breede straten, totdat zij de grens bereikte van de Chineseesche wijk.

De chauffeur stak zijn hand naar achteren opende het portier, en zei lakoniek:

— Auto die vol ons uitlijdt, staat hiel stil.

— Stapt er iemand uit ? vroeg Brand.

— Lange heel is uitgestapt.

— Dan zal ik ook wel moeten uitstappen, zuchtte Brand, en hij deed het vlug, hield zijn ge d klaar, keek Flannagan even na, half verborgen door zijn eigen taxi, zag dat die afrekenende en te voet verder ging, en deed dus haastig hetzelfde.

De fooi viel tamelijk groot uit, maar het jonge mensch met het gele, ondoorgronde ijke gezicht achter het stuurwiel maakte daar volstrekt geen aanmerkingen op, maar reed snel heen, sneller dan een Oosterling zich pleegt te bewegen.

Brand volgde Flannagan op een afstand van een meter of vijftig. Het stelde hem een weinig gerust, dat de Ier door zijn geheele manier van doen duidelijk bewees, niet het flauwste vermoeden te hebben, dat hij gevolgd werd.

Hij droeg een donker pak, een donkere regenjas met wijde zakken, en een deukhoed.

Blijkbaar kende hij hier zeer goed den weg, en had hij ook een bepaald doel, want hij liep snel door, en bevond zich al spoedig in een warnet van kronkelende straten, waar men bijna uitsluitend Chineezen aantrof.

De schemering was reeds gevallen, en werd tusschen deze hooge, smalle huizen, in deze nauwe straatjes bijna tot duisternis.

Brand moest dus zijn schreden verhaasten, wilde hij Flannagan niet uit het oog verliezen.

Hij liep echter heel zacht dat wist hij, op zijn gummizolen. De man voor hem was zich

van niets bewust, en ging rustig verder. Na ongeveer een kwartier te hebben geloopt, sloeg hij den hoek om van een nauwe steeg, en ging een huis binnen. Het gebeurde zoo snel, dat Brand nog maar juist den tijd had om zijn gedaante te zien verdwijnen door de smalle, roodgeverfde deur.

Hij keek om zich heen, om naar een winkel te zoeken, waarvan hij vermoeden kon, dat er een tele oon was.

Hij had juist een klein apotheekeje in het oog gekregen, toen hij een eigenaardig, zacht fluitend geluid hoorde.

Hij had nog niet den tijd gehad, dien indruk te verwerken, toen er een van geheel anderen aard zich aan hem opdrong, en zijn gedachten weer in een geheel andere richting voerden. Het was de indruk van een heftige pijn als zijn hals, en een felle drukking op zijn strottenhoofd.

Met een geheel onwillekeurig gebaar bracht hij snel de rechterhand naar zijn keel en had nog het besef, dat zijn vingers daar een sterk, dun snoer ontmoetten.

Toen werd hij met onweerstaanbare kracht achterover getrokken, half stikkend, en zoo goed als geheel bewusteloos.

Hij meende nog te voelen dat hij van den grond werd opgelicht, en toen verdween alle besef in een soort van roode, golvende mist, die voor zijn gesloten oogen op en neer deinde als een door den wind bewegen zee.

JUBEL RECLAME

ihans worden uitgereikt: Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor en Constance Talmadge

Andere volgen

HOOFDSTUK III.

HET OORDEEL VAN MIJNHEER FLANNAGAN.

Duke Flanagan zat geheel alleen in een klein, donker morsig vertrek van een der oudste huizen van Honkong, dat alleen maar verlicht werd door een petroleumlamp, aan ijzeren kettingen afhangend van de houten zoldering, een van die afschuwelijke dingen, zooals ze nog geen dertig jaren geleden bij duizenden verkocht werden in de goedkoope bazars.

Het was een echt Westersch product. Er was trouwens in dat kleine vertrekje volstrekt niets, dat er aan kon herinneren, dat men zich in een Chineesche kamer bevond, of het moest dan zijn de fijn gevlochten mat op den vloer, en de vorm van de kleine vensters, zoo hoog boven den grond, dat men moest gaan staan en dan nog tamelijk lang zijn, om over het kozijn heen naar buiten te kunnen zien.

Er stond een vrij zware tafel in het midden, met drie ongelijke steelen er omheen, en op een van die stoelen zat mijnheer Flanagan, een beetje achterover nijgend op de twee achterste pooten van het meubel, en maakte zijn nagels schoon.

Hij leek daar volkomen op zijn gemak te zijn, maar zijn scherpe oogen gingen voortdurend naar de eenige deur, en u en dan hief hij snel het hoofd op om te luisteren.

Hij legde nu een oogenblik het houtje weg, dat moest dienen om zijn nagels te reinigen, stak tegelijkertijd zijn hande in de ruimte buitenzakken van de overjas, die hij had aangehouden, en toen ze bijna onmiddellijk weer te voorschijn kwamen, omklemden die beide handen ieder een stevige browning van eerbiedwaardigen omvang en blijkbaar voortreffelijk maaksel.

Hij keek er grijnzend even naar, en liet ze toen met een tevreden gezicht weer in hun schuilplaatsen terugzakken. En onmiddellijk daarop hervatte hij met groote zorgvuldigheid het reinigingswerk, dat hij voor een kort oogenblik had onderbroken.

Hij kon daar nog geen vijf minuten mee bezig zijn, of zijn scherp gehoor ving een gerucht op, dat hem weer deed opzien, en nu kwam er een glans van blijde verwachting op zijn scherp

gezicht. De diepliggende oogen begonnen te schitteren, Hij bleef strak naar de deur zien, met de handen heel dicht in de buurt van z'n zakken, totdat die openvloog, en twee Chineezzen binnen traden, gekleed als koelies, dat wil zeggen met een linnen kniebroek en een kort vest van dezelfde stof over het naakte bovenlijf, die tusschen zich in een bewustelooze blanke droegen die juist op het punt scheen te zijn, weer bij kenkis te komen.

Achter dit groepje werden nog drie of vier andere Chineezzen zichtbaar, in de dracht van hun land gekleed, met wijde broeken en gemakkelijker zittende buizen. Slechts een hunner echter, een reeds bejaard man, had zijn prachtige staart niet willen opofferen, die hem tot bijna op de hielen hing — alle anderen hadden zich ontdaan van dit vrij lastige, hoewel schilderachtige aanhangsel.

Slechts de twee koelies traden binnen, en een hunner trok een stoel naar zich toe, en plaatste daarop den bewusteloozen Westerling, die daar knikkebollend zat, en moeite deed, zijn oogen weer te openen.

Flanagan kwam half overeind, met een toornige uitdrukking op het gelaat en een ruwen vloek op de lippen, en riep ongeduldig:

— Wat moet dat beteekenen? Wien brengen jullie me daar, en waarom? Geloof je soms dat ik mijn tijd niet nuttiger kan besteden? Wat heeft dat te beteekenen?

— Wij hebben hem neergeslagen vlak bij het huis, mijnheer, antwoordde een van de koelies rustig. Po-Sing heeft hem met het zijden koord gevangen. Hij was U nageslopen!

Voor een kort oogenblik kwam er een woeste uitdrukking op het gladde, onverschillige gezicht van den Ier, en hij herhaalde langzaam:

— Nageslopen? Wat 's dat voor bakerpraat? Wie is die man dan? Hoe kon hij weten, wat mij hier bracht?

— Er zijn er nog twee, mijnheer. Wij weten het zeker. Geloof je dat wij zulke zaken ondernemen, zonder niet goed op te letten? Wij zijn sluw, mijnheer — en voorzichtig als de slangen! Deze man heeft urenlang voor het raam ge-

keken van het Chineesche restaurant tegenover Uw hotel, en zoodra gij dat ver iet, is hij u gevolgd in een taxi. En wij zelven volgden hem weer, zonder dat hij het w st. Drie onzer hebben voortdurend Uw hotel gadeslagen.

Heel even verbleekte Flannagan, bij de gedachte dat hij het onderwerp was geweest van zulk een gevaarlijke belangstelling, en toen riep hij ongeduldig:

— Ik begrijp het nog niet. Waarom zou die man mij gevolgd hebben? Wat kan hij vermoeden?

De koelie die het woord had gevoerd en die zeer goed Engelsch sprak haalde de schouders op, en gaf ten antwoord.

— Als gij dien man niet kent, mijnheer, dan kan hij U slechts om een enkele reden gevolgd zijn — en dat is dat hij iets vermoed van Uw bedoelingen, en die wil beletten!

Opn euw onderging het gelaat van den Ier een verandering. Er kwam een uitdrukking op van koude, meedoogenlooze wreedheid. Hij keek even naar het bleeke gezicht en den vuurrooden striem van het wurgkoord en ze de toen, de schouders ophalend:

— Misschien is hij een politiespeurhond. In dat geval is hij lastig, en moet hij worden opgeruimd. Ik laat dat aan jullie over. Laten wij het zekere maar voor het onzekere nemen, en schuif mij dien man van den hals, wie hij dan ook mag zijn. Bemoeials kan ik op dit oogenblik in geen geval gebruiken. Maar wacht even — zijn jullie er zeker van dat Pa-Long met — het bewuste — hierkomt?

— Hij is er al, mijnheer! antwoordde de koelie, met een grijnslach. Hij wacht op Uw bevelen.

— Laat hem dan hier komen — maar breng eerst dien kerel weg. Doe met hem wat jullie het beste vindt — je kunt hem mijnentwege ook weer vrij laten, als ik eenmaal veilig weer op de boot zit. Dat lijkt mij het beste toe. Dan kan hij mij onmogelijk iets doen. Bewijzen heeft hij niet.

— Neen — maar hij heeft U verdacht! ging een van de koelies voort. Hij kent U, en hij weet van Uw plannen.

Flannagan fronsde even de wenkbrauwen, frommelde met zijn knokkels op de tafel, dacht even na, en zeide toen:

— Ik wil mijn handen hier niet aan vuil maken. Geen bloedvergieten als het niet volstrekt onvermijdelijk is. Als ik aanstonds hier met Pa-Long tot een resultaat kom, en daarop reken ik vast, dan verdwijn ik aanstonds uit

deze vervloekte stad. Overmorgen vertrekt weer een schip naar Yokohama en van daar kan ik onmiddellijk oversteken naar Honolulu. En eenmaal daar, ben ik zoo goed als thuis! Ik kan daar ieder uur van den dag wel een schip naar Los Angelos vinden. En laat hij dan maar zien dat hij mij achterhaalt. Houdt hem dus vast totdat ik op de boot zit, dat is voor mij ruimschoots voldoende.

— Zooals mijnheer beve t! zeide de koelie schouderophalend. Maar het zal niet zoo gemakkelijk zijn, om hem hier vast te houden.

— Ik stel jullie aansprakelijk voor zijn ontsnapping! zeide Flannagan koeltjes. En verdwijn nu met dien lastpost, want ik wil hem niet meer zien. Jullie zouden bijna iemands heumeur bederven! Geef mij nog drie dagen want dan kan mij iets meer gebeuren. Kan Pa-Long, niet gevolgd zijn!

Het denkbeeld scheen zoo grappig te zijn, dat de twee koelies even moesten grniken. En toen zeide de man, die het woord had gevoerd:

— Pa-Long heeft veertig paar oogen, mijnheer. Hij ziet en weet alles. Hij is onze heerscher, en wij knielen voor hem in het stof. Hij is wijs als een boedha, voorzichtig als een konijn, sluw als een tijger, en sterk als een buffel!

— Dat doet mij plezier voor hem, zeide Flannagan droogjes. Laat dat wonder dan maar spoedig hier komen, want het verblijf hier is niet zeer aangenaam. En weg met dien kerel, die daar als een mandarin zit te knikkebollen.

De twee koelies sjordden hun gevangene weer, overeind, die nog altijd versuft scheen te zijn en droegen hem half de kamer uit, waarvan de deur zich weer sloot.

Flannagan keek een oogenblikje naar die dichte deur, en bromde voor zich heen:

— Wat heeft dat te beduiden? Hoe kan iemand weten, of zelfs maar vermoeden wat ik hier kwam doen? Nooit neem ik iemand in vertrouwen, en ik weet zeker, dat de blauwe jongens uit Sint Francisco niet eens op de hoogte waren van mijn vertrek, laat staan van mijn plan, om dien duivel van een Pa-Long een kleine opdracht te gaan geven! Nu, het doet er ook niet toe, en die helsche schobbejakken, die hem nu in hun handen hebben, zullen wel zorgen, dat hij het mij niet lastig maakt, wie hij dan ook is. Urenlang in een café gezeten om mij te bespieden? Begrijpe wie het kan! En als zij hem willen mollen — dan wasch ik mijn handen in onschuld!

Hij lachte nog in zich zelf toen de deur al

openging, zonder dat hij iets gehoord had. Een kleine man trad binnen, met zeer breede schouders en kromme beenen, die hem op een orang oetang deden gelijken. Ook het breede gelaat met het lage voorhoofd en de diepliggende zwarte oogen wekte herinneringen aan dien geduchten, boosaardigen boschbewoner, evenals de te lange armen en de klauwachtige vingers.

Achter hem aan kwamen vier of vijf mannen, evenals hij Chineezen, en die even zacht liepen, en er allen even terugstootend uitzagen, al waren zij dan niet mismaakt zooals hun aanvoerder. Want het was Pa-Long, de leider van een der gevaarlijkste rooversbenden in China, die daar was binnengetreden.

Hij knikte Flannagan tamelijk norsch toe, als een ouden bekende, en wierp toen een ouden gonjebak op tafel, een van die voorwerpen, waarin aardappelen of ook wel steenkool vervoerd worden.

Hij nam den zak bij de twee punten, en schudde den inhoud ervan op de ruw houten tafel uit.

— Hier is het! zeide hij eenvoudig.

De oogen van Flannagan begonnen te fonkelen, en een kort oogenblik raakte hij zijn koelbloedigheid kwijt bij het zien van de ongehoorde schatten, die dat kleine gedrog daar voor hem neerwierp alsof het waardelooze voddens waren!

Daar lag nu de beroemde diadeem van het zuiverste goud, versierd met de acht galoppeerende paarden langs den rand, ingelegd met juweelen, die hem rood, groen en blauw tegemoet fonkelden! Het kostbare hoofdsieraad dat de onbekend gebleven prinses te elfder ure had medegegeven aan de doode keizerin op haren weg naar de Velden der Zaligen.

Een man als hij moest wel aanstonds inzien, dat reeds dit eene stuk feitelijk niet te betalen was, niet alleen om zijn gewicht aan goud en de kostbaarheid der edelstenen, die het versierden, maar in hoofdzaak om de onschatbare waarde, die het als kunstwerk en als antiquiteit bezat. Want er was nog meer!

Daar lagen eenige snoeren paarlen, daar lagen gouden boedhabeeldjes, en weer andere, die kunstig gesneden waren uit ivoor, jaspis en melachiet. Daar was ook de beroemde koraaltak, verrukkelijk van vorm en van kleur, en zeker grooter dan hij er ooit een had te zien gekregen.

Haastig zette hij zijn gezicht weer in de gewone plooi, en poogde onverschillig te zeggen:

— Je hebt je best gedaan, Pa-Long! Dit

is natuurlijk lang niet alles wat je hebt buit gemaakt?

— U vroeg niet naar alles — U vroeg alleen dit! antwoordde de lijkenroover akoniek.

— Dat heb je goed gezegd, en het is de waarheid! stemde Flannagan haastig toe. Laten wij maar spoedig zaken doen, en stuur je vrienden weg!

— Neen! zeide Pa-Long rustig.

— Neen? herhaalde de Ier verbaasd. Waarom niet, als ik vragen mag?

— Veiliger om het niet te doen! antwoordde de bandiet even bedaard, en zonder zijn zwarte oogen van den ander af te wenden.

— Wat is dat, Pa-Long! Vertrouw je me niet? riep Flannagan op een toon van verontwaardiging.

— Chinees vertrouwt een Westerling nooit! verzekerde Pa-Long kalm. U heeft in iedere jaszak een schietpistool!

— Jij duivelsche — begon Flannagan, maar hij hield zich snel in, en ging zoetsappig verder:

— Daar kun je niet boos om zijn, Pa-Long! Ik ken dit huis slecht en ik moest op alles verdacht zijn! Maar hoe je het weet, dat mag de drommel weten!

— Pa-Long heeft oogen! verzekerde de bandiet schouderophalend. En overigens, niemand neemt het U kwalijk dat gij U wapent, maar boedha noemt voorzichtig onder de groote deugden! Wij hebben maar één leven te verliezen — en vuurwapens bezitten wij niet — alleen maar goede messen!

— Nu, een goed mes kan op zijn tijd ook een woordje meespreken! zeide Flannagan, met een poging te schertsen. Laten die heeren dan maar blijven. En aten we spoedig zaken doen, als je het goed vindt. Ik noemde je reeds terloops een prijs, een maand geleden. Wil je het afstaan daarvoor?

— Dit alles? vroeg Pa-Long, op de tafel wijzend, en met een boosaardige flikkering in zijn oogen.

— Laten we zeggen — vijftig duizend voor de paarden, en nog eens vijftigduizend voor de beeldjes en de koraaltak. De paarlen kun je houden, tenzij je ze voor een bagatel kwijt wilt z'n!

Zonder iets te zeggen nam Pa-Long het parelsnoer van de tafel en liet het in den zijzak van zijn morsig, gescheurd buis vallen — mischien zonder zelf precies te weten, dat hij daar een fortuin van meer dan vierduizend pond

sterling achteloos liet zakken in de diepte van dien zak, in gezelschap van wat knoflook, een paar sigaretten, en wat kopergeld!

Toen pas zei hij:

— Neem het voor dien prijs! Je weet zelf wel, Yankee, dat de prijs veel te laag is, maar ik wil niet dat je denkt, mij te kunnen bedriegen ik wil het je laten voor dat geld, omdat ik zelf weet, die stukken niet te kunnen verkoopen, die nu al over de geheee wereld nauwkeurig beschreven zijn! Geef mij het geld!

Flannagan raapte een lederen tasch op, die naast hem op den grond stond, zonder echter de Chineezzen uit het oog te verliezen, plaatste ze voor zich op tafel, opende ze, en nam er een dik pak bankbiljetten uit, met een stevig elastiek erom, dat hij Pa-Long toewierp met de woorden:

— Honderd duizend Amerikaansche dollars— tel ze maar na!

Pa-Long zette zich aan de tafel en begon op zijn gemak de honderd biljetten van duizend dollar af te tellen. Pas toen het hem bleek dat er niet een ontbrak, zei hij op zijn afgemeten wijze, bijna zonder de lippen te bewegen:

— De koop is gesloten, Yankee. De schatten zijn je eigendom.

Haastig veegde Flannagan dat onnoemelijke fortuin met zijn onderarm in de wijd geopende tasch sloot ze, drukte zich den hoed op het hoofd, en stond op om heen te gaan.

Toen hij naast de tafel stond, bedacht hij zich, en zei vriendelijk lachend:

— Laten de heeren maar voorgaan! Ik heb niet graag zes gele broeders met scherpe messen

in hun zakken achter mijn rug!

De aanvoerder haalde zijn geweldige schouders op, zei iets tot zijn onderdanen, en allen slopen weg, even onhoorbaar als zij gekomen waren.

Flannagan trad op zijn beurt naar buiten, keek de halfduistere gang in, liep ze haastig ten einde, met de linker hand in zijn zak om de kolf van een zijner brownings, ging een smalle kronkelende trap af, weder door een gang, verlicht met een klein kaarslampje, en haalde pas vrij weer adem, toen hij de smalle, roodgeverfde straatdeur achter zich gesloten-had.

En met de gestolen schatten in zijn handvaliesje richtte hij zijn schreden haastig naar de Europeesche wijk.

Toen hij de straat genaderd was, waarin zijn hotel was gelegen, liet hij de taxi stoppen, die hij had aangeropen, betaalde den chauffeur, en zond den man weg.

Hij was te slim om nu terug te keeren naar het hote wat hij bewoond had, na hetgeen hem was meegedeeld door den koelie.

Zijn argwaan was gaande gemaakt, en het was immers niet onmogelijk dat de man die daar nu in het morsige huis van Pa-Long zat opgesloten, helpers had, die op hem loerden.

Hij bestelde dus telefonisch zijn kamers af, liet het bedrag dat hij schuldig was door een rickshaw koelie betalen, die hem tevens zijn bagage kwam brengen, en nam vervolgens zijn intrek in een geheel andere wijk van de stad, vast overtuigd, dat hij nu alle nieuwsgierigen van welken aard dan ook op een dwaalspoor had gebracht.

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister.

HOOFDSTUK IV.

HET SPOOR.

Juist toen de schemering dien avond viel trad Raffles haastig de vestibule van het Majestic Hotel binnen overtuigd dat het tijdstip van actie was aangebroken.

Hij had zooeven, nog geen vijf minuten tevoren het hotel verlaten om zelf wat tabak en sigaretten te gaan koopen.

Hij vroeg aan een der piccolo's naar Henderson en de knaap deelde hem mede, dat de chauffeur zich in de garage bevond, waar hij met een collega, in dienst van een schatrijken Amerikaan, in een diepzinnig gesprek verdiept was over de voor- en nadeelen van den kleploozen motor.

Raffles glimlachte. Hij kende de liefde, bijna den hartstocht van den reus voor alles wat wentelde, draaide, en heen en weer schoof — voor alles wat de mechanica betrof.

Hij vond Henderson juist weder op weg naar zijn kamer, om zich gereed te maken voor het middagmaal, en zeide zacht, na zich overtuigd te hebben dat er niemand in de buurt was:

— Ik geloof, James, dat het tijdperk van afwachten voorbij is en dat we spoedig zullen kunnen handelen! Het toeval is mij gunstig geweest! Toen ik daareven sigaretten insloeg, reden mij in snelle vaart twee auto's voorbij, en in de laatste heb ik met zekerheid mijnheer Brand zien zitten. Het is dus duidelijk dat hij de eerste volgde, en binnen een uur zullen wij wel telefonisch bericht hebben! In afwachting zullen wij maar vast gaan eten, James!

Henderson wilde iets tegenwerpen, maar Raffles gebood, dat hij het middagmaal in de groote eetzaal van het hotel zou nuttigen, en aan zijn eigen tafeltje.

En daar zat de brave kerel stijf rechtop als een ouderwetsche palfrenier op den hoogen bok van een even ouderwetsche equipage.

De eetzaal was slechts ten halve gevuld, en dat vond Henderson aangenaam. Het allerliefst zou hij zijn plaats verlaten hebben, om zijne lordschap eigenhandig te bedienen!

Raffles sprak niet veel, maar was in gedachten verdiept. Toen het dessert was opgediend, bestaande uit schijfjes meloen, met peper bestrooid, gitzwarte koffie en een soort scherpe

kaas, raadpleegde hij zijn horloge.

Het was juist een uur geleden dat hij Brand in de auto met snelle vaart voorbij had zien rijden, zonder zelfs den tijd te vinden, hem toe te wenken.

De stad Honkong is zeer uitgebreid, zeker wel zoo groot als de stad Parijs, en er was dus niet de minste aanleiding om zich ongerust te maken.

Brand zou natuurlijk trachten, zoo grondig mogelijk te onderzoeken waar Flannagan zich ophield en wat hij nu ging doen, en dat vereischte tijd.

Het was immers ook zeer wel mogelijk, dat de opkooper de taxi gehuurd had, om zich buiten Honkong te begeven.

Maar toen een uur ater de telefoon nog a'tijd geen bericht had overgebracht, begon zich van Raffles een zekere onrust meester te maken, die men nog geen vrees kan noemen, maar die er toch niet ver van verwijderd was.

Honkong lag in een druk bewoonde streek, met tal van groote steden, en overal moest toch gelegenheid zijn, te telefoneeren!

Natuurlijk was het mogelijk, dat Flannagan een paar uren achtereen zeer snel had gereden, zoodat het Brand onmogelijk was geweest de achtervolging te staken, teneinde ergens te telefoneeren, op straffe van het wild uit het oog te verliezen. Dat zou ook trouwens doelloos zijn geweest, zoolang hij nog geen zekerheid had, waarheen de Ier zich ging begeven.

Maar toen het tien elf uur in den avond werd, zonder dat hij iets hoorde, toen gevoelde Raffles zich bekruipt door een steeds grootere vrees.

In het verloop van vier uren moest Brand toch gelegenheid hebben gevonden, zich met hem in verbinding te stellen — tenzij hem dit onmogelijk werd gemaakt.

Reeds tweemalen, alle omzichtigheid uit het oog verliezend, en alleen maar denkend aan het lot van zijn trouwe vriend, had hij zich naar het hotel begeven, waar Flannagan logeerde, en daar naar hem gevraagd.

Bij den tweeden keer had men hem medegedeeld, dat een koelie zijn kamers was komen opzeggen, de rekening had betaald, en de weinige

bagage had weggehaald.

Dit had natuurlijk de onrust van Raffles slechts kunnen vermeerderen. Hij gaf den portier een groote fooi, en die wist hem het geleidebriefje in handen te spelen, dat Flannagan aan den koelie had meegegeven.

Het bevatte slechts weinige regels, en maakte hem volstrekt niets wijzer.

Het heette daarin, dat „ondergeteekende verplicht was, onverhoeds Honkong te verlaten” en daarom verzocht, aan bringer van het briefje tegen storting van het verschuldigde bedrag een kwitantie mede te geven en zijn bagage.

Niets stond er vermeld van de plaats van bestemming, en niemand kon Raffles verder inlichtingen geven.

Dat was nu al ruim een uur geleden, en steeds nam nu zijn vrees toen dat er iets moest gebeurd zijn, waardoor Brand in de onmogelijkheid was geweest, hem te telefoneeren, zooals toch nadrukkelijk was afgesproken.

Wat den armen Henderson betreft — hij kon onmogelijk langer dan een paar minuten op dezelfde plaats blijven zitten, en Raffles was verplicht, den reus naar zijn slaapkamer te verwijzen, want zijn gedrag begon de verbazing te wekken van de gasten in de launge en van het personeel van het hotel.

Hij zelf ging nu op onderzoek uit, eerst in het Chineesche restaurant, waar men hem met uitgestreken gezichten en met veel plichtplegingen en buigingen verhaalde dat niemand iets wist, en dat de heer die voor het raam had gezeten inderdaad bij het vallen van de schemering zijn plekje bij het raam veraten had, vlug had betaald en was heengegaan, zonder echter iets te zeggen.

Raffles wantrouwde al die gladder, nietszeggende tronic, maar hij kon niets anders doen dan genoeg te nemen met deze verklaring en elders zijn geluk te beproeven.

Hij zag echter spoedig in, dat dit onderzoek met de grootste moeilijkheid gepaard zou gaan. Wat het aantal taxi's betreft is Honkong bij lange na niet met Parijs of Berlijn te vergelijken, maar het bezit toch wel een zeshonderdtal van die onmisbaar geworden voertuigen, en het leek bijna onmogelijk, onder die honderden wagens dengene uit te vinden, waarvan Brand dienzelfden avond gebruik had gemaakt.

Helaas was het veel te donker geweest, en ook was de tijd te kort, het nummer van de auto waar te nemen.

En om half een in den nacht kon Raffles niet anders doen, wel wetend dat hij zich de

moeite had kunnen besparen, dan aangifte van de verdwijning van Brand bij de politie te doen.

Men zal begrijpen, dat Raffles het ware doel van den tocht verzwegen.

Hij gaf voor, dat zijn secretaris een Chineesche schouwburg had willen bezoeken, maar dat hij daar stellig niet geweest was, en dat men nu zijn spoor had verloren.

Hij had daarbij aangedrongen op groote geheimhouding, want hij was er volstrekt niet op gesteld, dat die verdwijning aan de groote klok werd gehangen.

Daarentegen loofde hij een zeer hooge belooning uit voor dengeen, die het spoor van Brand zou weten te hervinden.

Terneergeslagen en zich zelf beschuldigend, zocht Raffles daarna zijn hotel weer op, en deelde Henderson mede welk poover resultaat zijn onderzoekingen hadden opgeleverd.

Beiden zagen echter het onmogelijke n van een voortzetting hunner onderzoekingen, in den loop van dien nacht, en begaven zich ter ruste.

Raffles overwoog nog alle mogelijkheden, voor de slaap zich eindelijk over hem ontfermde, en kwam tot het besluit, dat men hem en Brand reeds een paar dagen had bespied, waarschijnlijk niet van de zijde van Flannagan, die op niets verdacht was, maar wel van den kant van de grafschenners, die alle redenen hadden, voorzichtig te zijn en wantrouwend.

Den volgenden morgen was hij al zeer vroeg weder op, en begon dadelijk opnieuw met zijn onderzoek.

Het was als het zoeken naar een naald in een hooiberg. De Chineesche wijk is niet alleen bijzonder uitgestrekt, maar heeft honderden kronkelende straatjes, slopjes, en steegjes, waarin het bijna onmogelijk is, door te dringen. Ook moet het zeer gemakkelijk zijn, zoo bedacht Raffles, in die doolhof van huizen en straten iemand verborgen te houden — of hem zelfs uit den weg te ruimen, zonder dat er een haan naar kraaide.

En toch begon hij opnieuw, na vlug te hebben ontbeten, en ook Henderson zijn instructies te hebben gegeven.

De chineesche politie zou ook wel iets doen, daarvan was hij overtuigd, nu hij een hooge belooning had uitgelooft, maar het zou haar wel onmogelijk zijn, eenig spoor terug te vinden.

Raffles begon met een onderzoek in te stellen naar de bewuste taxi. Misschien was de chauffeur in het complot geweest, die heel zeker wel lid zou zijn van een of ander geheim genootschap,

en dat zou de zaak nog erger maken.

Misschien ook was de man volkomen onschuldig, en zou hij zelfs bereid zijn, Raffles te helpen — maar daartoe was het in de eerste plaats noodig, hem terug te vinden.

En toen kreeg Raffles een uitstekenden inval.

Hij liet onmiddellijk een auto voorkomen, en liet zich alle redactie-bureaux der bladen rijden, die in de Chineesche taal verschijnen. Het waren er twaalf. En bij ieder van die bladen gaf hij een advertentie van den volgenden inhoud:

„Een belooning van duizend pond Sterling wordt betaald aan den chauffeur, die gister avond een blonden heer van middelbare lengte in een donkergrijs, flanellen costuum heeft vervoerd van het Chineesche restaurant van Shing-To naar een onbekende bestemming. Zich aan te melden bij graaf Palmhurst in het hotel Majestic.”

Zeven van deze annonces zouden reeds verschijnen in een vroege middageditie, die om twee uur verscheen. En Raffles stelde zich van zijn vondst heel wat voor.

Het resultaat overtrof verre zijn stoutste verwachtingen.

Het was nog geen half drie, of een file auto's van 21 stuks stelde zich op voor het groote hotel, en even zoo vele chauffeurs kwamen de belooning opeischen, en verklaarden boudweg, dat zij een blonden heer in een grijs flanellen pak hadden vervoerd, den avond tevoren, en de bestemming die zij opgaven, waren omtrent vijftien in getal, wel vijf of zes hunner noemden dezelfde plek — een oord van vermaak, dat veel door Europeanen bezocht wordt, maar waarheen een fatsoenlijk man zich liever niet begeeft....

Raffles ontving de kakelende bende in zijn logeerkamer, hij hield het vijf minuten uit, en toen waren de sterke armen van Henderson en een viertal kellners noodig, den woedenden troep leugenaars weer met een zoet lijntje het hotel uit te krijgen.

En Raffles was wel genoodzaakt, weer een andere weg in te slaan. Want aan opgeven dacht hij niet. Hij zou hier blijven totdat hij zekerheid had omtrent het lot van Brand. Dien avond sloeg hij met angst in het hart de avondbladen op, in de verwachting, dat hij wellicht zou lezen van het vinden van een verminkt lijk. Bij het vallen van de schemering ging hij opnieuw de straat op, en toen overwoog hij een nieuwe mogelijkheid.

Misschien had iemand het instappen van Brand gezien! Op het personeel van het chineesche restaurant behoefde hij niet te

rekenen, want die schelmen waren naar alle waarschijnlijkheid bij de zaak betrokken; en kregen geld voor hun stilzwijgen.

Maar wie weet had een andere winkelier iets gezien, toevallig het nummer van de taxi opgenomen, of wel hij kende den chauffeur.

Hij trad dus alle winkels binnen, voor het meerendeel groote zaken, maar daar moest hij tot zijn bittere teleurstelling vernemen, dat zoo goed als die zaken reeds een uur gesloten waren voor het tijdstip, dat Raffles opgaf.

En in die twee winkels die open waren, had niemand iets gezien, want ook daar was het personeel reeds vertrokken.

Zoo gingen dan ook dezen middag en avond voorbij met nutteloos zoeken. Henderson had bijna alle garages afgevoerd, maar ook dit had niets opgeleverd. De chauffeurs wisten van niets, of zij wilden niets weten.

En dit versterkte Raffles in de overtuiging, dat de kerel die Brand had gereden daar niet toevallig was geweest met zijn taxi, maar met een bepaald doel — om die man die daar zoo geduldig achter het venster van het restaurant zat onschadelijk te helpen maken.

Hij sliep dien nacht slecht, ten prooi aan allerlei booze vermoedens, maar den volgenden morgen begon hij met onverzwakten ijver opnieuw met zijn onderzoek.

Steeds voerden hem zijn schreden weer terug naar de omgeving van het restaurant, en laat in den middag was eindelijk het geluk hem gunstig.

Hij zag daar voor den derden sedert zijn onderzoek begon een kleinen straatjongen, met een brutaal gezicht, en die zijn kostje scheen op te halen met het verkoopen van inheemsche vruchten of dagbladen. De jonge leunde, op zijn hurken zittend, en in de schaduw van een hoog huis tegen een lantaren paal, en liet nu en dan een schellen kreet hooren, om koopers te lokken.

Gehoor gevende aan een plotselinge inval liep Raffles op den jongen toe, die een mondje vol Engelsch bleek te radbraken, stopte hem een zilverstukje in de hand, en begon vriendelijk:

— Jij zit hier zeer vaak, mijn jongen?

— Bijna altijd, mijnheer!

— Des avonds ook?

— Des avonds juist! Dan breng ik de vreemdelingen naar de danshuizen op de rivier, of naar de schouwburgen.

Raffles voelde zijn hart sneller kloppen, toen hij de vraag stelde:

— Was je eergister avond om een uur of

zeven ook hier ?

— Ja, mijnheer, ik zat bij deze paal ! antwoordde de jongen, dolblij met zijn geldstukje.

— Heb je dan misschien gezien — hoe een jonge, blonde Engelschman in een pak van donkergrijs flanel een taxi aanriep en daarmee wegreed ?

— Ik had blind moeten zijn, als ik het niet gezien had, mijnheer ! Het gebeurde vlak voor mijn neus ! Nu, ik zal Wang-Lo en zijn wagen toch wel kenne, dunkt me !

Er ging een schok door Raffles, en zijn oogen schitterden fel, toen hij den jongen bij de schouders greep en vroeg :

— Je kent dus den schauffeur ?

— Heel best, hoor ! Een rakker ! Hij steelt als de raven !

— Welzoo ! En zou jij wel tien dollars willen verdienen ?

De jongen kwam langzaam overeind, zijn gele grappige tronie glanzend als een nieuw goudstuk, en zijn oogen fonkelend van begeerte, maar nog een beetje wantrouwend, totdat Raffles opgewonden vervolgde :

— Wil je met mij in een auto door de stad rijden, langs alle garages, net zoo lang totdat we Wang-Lo gevonden hebben ?

— Als we hem vinden, betaalt U mij dan tien dollar ?

— Onmiddellijk — en in zilveren dollars !

— Dan hebben wij hem binnen tien minuten, als U een auto neemt, tenminste als hij niet toevallig bij den weg is, maar dat zal wel niet,

want hij eet om dezen tijd, maar dan moet U zich haasten !

Raffles tikte den jongen op de wang, greep zijn klein, geel, smerig handje, en zei :

— Dan onmiddellijk op weg ! Maar wacht een oogenblik — — —

Vliegensvlug gingen de gedachten in het hoofd van Raffles om. Hij voorzag alle mogelijkheden. Het Majestic was geen vijftig passen van die plek. Henderson moest daar nu terug zijn.

Hij beval den jongen even te wachten, stapte het hotel vinden, vond Henderson zooals hij wel dacht in een mistroostige stemming, in de gemeenschappelijke zaal voor het bediendenpersoneel, trok hem in de gang en fluisterde :

— De hemel zij gedankt, James — eindelijk kunnen wij tenminste handelen. Er is een spoor ! Je hebt immers gedaan, wat ik je gezegd heb, en voor een snelle auto gezorgd ?

— Hij staat in de garage van het hotel, Mylord ' antwoordde de reus even zacht.

— Breng hem voor, onmiddellijk. En wacht eens — haal onze brownings van mijn kamer. En breng ook het kleine, lederen koffertje mee dat in de kast staat, op den grond. Hier is de kastsleutel. Misschien hebben wij dat van nacht nog noodig. Vlug, want ik zou niet gaarne een minuut verliezen !

Nog geen vier minuten later reed de snelle, groote, gesloten wagen, door Raffles bestuurd door de Europeesche wijk, op aanwijzing van den kleinen krantenjongen, wiens zwarte oogen schitterden van trots en blijdschap.

DUBEC RECLAME

Meerdere Filmsterren volgen — Vraagt voorwaarden
in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant

HOOFDSTUK V.

BEVRIJDING.

Zooals Raffles hem van te voren gezegd had liet hij de auto stoppen op een dertigtal meters afstand van de bewuste garage. Henderson kreeg zijn aanwijzingen, en ging achter het stuurwiel zitten. De motor bleef grommen.

Vlak bij de garage gekomen zei de kleine jongen — Hier is het! Vraagt U maar naar Wang-Lo. En las! hij mocht ontkennen — dan krijgt hij met mij te doen!

Raffles knikte den knaap goedkeurend toe, en stapte naar binnen. Het was een groote garage, met een verhuurinrichting, en tevens een gewone taxionderneming. Hij trof er wel een dertigtal chauffeurs aan, zonder uitzondering Chineezen, en al beschikte hij over een zeer groote gelaatskennis — het zou hem, den Westering, zoo goed als onmogelijk zijn geweest, eenig werkelijk verschil aan te wijzen tusschen al die scheef geplaatste oogen, al die uitstekende jukbeenderen, al die glinsterende, gitzwarte oogen en al die breede kaken.

Hij vroeg aan een soort van opzichter op zachten toon naar Wang Lo en deze wees zijgend op een der chauffeurs, die juist bezig was, zijn uniformjas aan te schieten van grijs linnen met roode distinctieven.

Raffles stapte onmiddellijk op den man toe, keek hem recht in de oogen, en vroeg:

— Was jij bij de chauffeurs die zich gisteren bij mij zijn komen aanmelden om de belooning van de duizend pond Sterling?

De man keek Raffles strak aan, schudde het hoofd, en antwoordde:

— Ik weet niet wat U bedoelt!

— Dan kan ik je misschien op weg helpen! Je hebt eergisteren avond om zeven uur een Engelschman in jouw wagen opgenomen, vlak voor het groote Chineesche restaurant van Sjong-To, op honderd passen afstand van het Majestic-hotel.

— Neen! antwoordde de man rustig.

→ Als je het ontkent, dan lieg je, jij hond! liet de schelle stem van den kleinenkrantenjongen zich plotseling hooren. Ik heb het zelf gezien. Denk je soms dat ik jouw tronie niet ken? De Engelschman was blond en droeg een

pak van donkergrijze flanel. Het was zoowat zeven uur. Ontken het niet!

Wang-Lo bleef volkomen kalm, en alleen zijn zwarte oogen schitterden boosaardig, toen hij dreigend naar den jongen keek. Hij zeide rustig:

— Eergisteren avond om zeven uur was ik in de Chineesche wijk. Ik heb een oud echtpaar gereden. Ik weet van geen blonden Engelschman.

En bedaard knoopte hij verder zijn uniformjasje dicht.

De jongen wilde nog iets zeggen, maar Raffles kneep hem ongemerkt in den arm, en zeide:

— Nu, dan heeft de jongen zich vergist, en het spijt mij dat ik je heb opgehouden, Wang-Lo. Neem het hem maar niet kwalijk, Het was al half donker. Goeden avond!

En daarop stapte hij de garage weeruit, met het verblufte Chineeschje aan de hand. In een zijstraat drukte hij hem de beloofde dollars in de morsige handpalm en zei zacht:

— Je blijft immers bij je verzekering?

— Bij de ziel van mijn voorouders, mijnheer, hij was het! zwoer de jongen, bijna plechtig.

Raffles was nu volkomen zeker van zijn zaak, want een Chineesch zal misschien een mijneed zweren maar nimmer bij de ziel van zijn voorouders. Hij zei vlug:

— Maak dan nu maar, dat je weg komt, en laat de rest aan mij over.

Hij gaf den jongen een tikje op de wang, en die snelde haastig voort, en was het volgende oogenblik uit het gezicht verdwenen, overgelukkig met zulk een geweldig fortuin.

Raffles echter liep haastig op de auto toe, keek nog eens om naar de garage, ging snel naast Henderson zitten, en zeide:

— Nu opgepast, want nu zal het gaan spannen, James! De schavuit ontkent! Hij moet dus wel zeer bevreesd zijn voor een hogere macht— of wel zijn stilzwijgen moet hem nog veel meer geld opleveren! Let nu goed op, en doe precies wat ik zeg. Hij scheen op het punt te staan, weer met zijn wagen uit te rijden, en hij mag ons niet ontsnappen.

Raffles had de wagen in een zijstraat doch

rijden, met den radiator naar de hoofdstraat gewend, zoodat de auto naar de verkiezing onmiddellijk links of rechts zou kunnen afslaan.

Hij ging met zijn rug naar de garage zitten, na een stofjas te hebben aangetrokken, maar met behulp van een zakspiegeltje kon hij goed waarnemen wat daar voorviel.

Er waren nog geen twee minuten verlopen of Wang-Lo kwam uit de garage, keek links en rechts de straat af, trad weer naar binnen, en een oogenblik later reed hij met zijn wagen naar buiten, en zwenkte links af.

— Hem achterna! beval Raffles kortaf. Het zou mij niets verwonderen als hij nu zijn kornuiten ging waarschuwen, dat er onraad dreigt.

En toen begon een achtervolging, die de beide mannen nog lang zal heugen.

Wang-Lo scheen inderdaad volstrekt geen behoefte te hebben aan passagiers, een paar malen zag Raffles duidelijk hoe een Westerling de hand naar hem ophief, zonder dat de chauffeur er de minste aandacht aan besteedde.

Hij reeds kalmpjes verder. Hij moest bepaald dus een doel hebben, waarbij het inladen van een vrachtje hem slechts kon hinderen.

Na een kwartier ongeveer stapte hij uit, om in een Chineesch winkeltje sigaretten te koopen.

Hij keek opnieuw links en rechts toen hij weer achter het stuurwiel plaats nam.

En de achtervolging werd voortgezet.

Weer tien minuten later moest een verkeersagent een lastigen knoop ontwarren, temidden van vloekende en tierende voerlieden en chauffeurs, en Wang-Lo verliet ongeduldig zijn wagen.

Toen hij weer terugkeerde bleef hij een oogenblik stilstaan en keek naar de grijze auto, die geen tien meter achter den zijne halt had gehouden.

De verkeersknoop ontwarde zich, en Wang-Lo reed verder.

Na een half uur begon Raffles zich verwonderd af te vragen, wat de man van plan was. Zocht hij zijn doel soms buiten de stad?

Nog weer een kwartier ater bemerkte hij tot zijn verbazing, dat de beide auto's hetzelfde punt voor de tweede maal passeerden.

Tusschen de tanden bromde hij:

— Vervloekt! de kerel moet ons gezien hebben, en houdt ons nu eenvoudig voor den gek! Hij rijdt maar wat rond, en hoopt ons zeker zoo vroeg of laat kwijt te raken! Nu, dan zullen wij tot paarden middelen onze toe-

vlucht zullen nemen, Let goed op, James, en volg nauwkeurig mijn aanwijzingen!

De reus knikte slechts met een grimmig gezicht, en bereid, als het moest, die dekselsche taxi daar voor hem tot slinters te rijden.

Die zonderlinge rit duurde op die wijze nog bijna een uur, en het werd nu wel duidelijk, dat Wang-Lo tenslotte achterdocht was gaan opvatten tegen die hardnekkige, grijze auto, die zijn wagen overal volgde, en hem trachtte af te schudden.

Tweemaal was dat zelfs bijna gelukt, op een druk verkeerspunt, en tweemaal had de reus nog juist de taxi weten te achterhalen!

— Als zijn benzine opraaft, moet hij toch stoppen! bromde de reus, kwaadaardig geworden door die lange achtervolging, en woedend bij het denkbeeld, dat een Chinees hem voor den gek durfde houden.

— Maar datzelfde kan ons overkomen, James! Misschien speculeert de schelm daar zelfs op! Hoe staat het met de voorraad?

Henderson wierp een blik op den benzine-meter, en zei verschrikt:

— Wij hebben hoogstens nog een liter of zes, Mylord!

Raffles klemde de tanden op een, en zei:

— Dan moeten wij de beslissing maar forceeren! Let op, James! Tracht hem terzijde te komen! Dit schijnt een lange straat te zijn in een buitenwijk, en dat is wat ik hebben moet! Het kom mij voor, dat de kerel de stad wil verlaten, en het op een snelheidsproef wil aten aankomen!

Henderson gaf meer gas, en de snelle wagen sprong vooruit. Het was een vrij breede straat, goed geasphalteerd, maar zeer donker, en aan weerszijden bezet met kleine buitenhuizen, die daar oogenschijnlijk pas waren gebouwd, en bestemd leken te zijn voor Europeanen. Daarop wees tenminste de bouworde. Sommige waren niet af, en nog omgeven door den bouwsteiger.

Raffles had de bruine tasch geopend, en nam daaruit een smal etui, dat hij in zijn zak liet glijden.

Toen nam hij zijn browning in de rechterhand, en opende het linker portier. Even als in Engeland houden namelijk de chauffeurs in de groote Chineesche steden met een overwegende Engelsche bevolking links.

Wang-Lo reed zoo hard hij maar kon, maar zijn taxi was een oud wagentje, en al haalde hij uit den motor wat hij kon — tegen den grijzen, uitstekenden wagen was het toch niet opge-

wassen.

Langzaam maar zeker kwam de achtervolger hem terzijde.

En toen deed mijnheer Wang-Lo iets, dat Raffles eigenlijk al half en half verwacht had.

De schelm haalde zelf een revolver uit zijn zak, en schoot pardoos snel een paar kogels af op zijn hardnekkige volgelingen.

Een Chinees schiet maar zelden raak, naar men zegt, en deze schoot in ieder geval slechts een paar gaten in de lucht, en toen was zijn rol voorloopig uitgespeeld, want op hetzelfde oogenblik lagen de twee treeplanken naast elkander, en Raffles kon al heel gemakkelijk van de eene auto overstappen op den anderen, dank zij de stuurkunst van Henderson.

Hij drukte zijn browning onmiddellijk tusschen de ribben van Wang-Lo en zei rustig maar met vaste stem :

— Gooi dadelijk die revolver weg en stop je wagen.

Wang-Lo was schrander genoeg om te begrijpen, dat hij aan het kortste eind trok, en hij wierp dan ook het ouderwetsche revolvertje, een roestige Bulldog, ver van zich af, en remde.

Een oogenblik later stonden de twee wagens vlak naast elkander stil.

Zonder den gevaarlijken druk van den stalen loop te verminderen, vroeg Raffles :

— Wil je zeggen waar je mijn vriend gebracht heb ?

— Neen ! Schiet maar ! Ik heb mijn bevel, en ik zeg niets.

Ondanks den toestand moest Raffles bewondering gevoelen voor de koelbloedigheid en de doodsverachting van dien man, die zijn eed, zijn gelofte, of wat het dan ook was, getrouw bleef, in het aangezicht van den dood. Daar hij er natuurlijk niet aan dacht, een weerloozen man neer te schieten, hetgeen hem overigens niets verder zou hebben gebracht, ging Raffles kalm tot het volgende punt van het programma over.

Hij liet de browning door Henderson overnemen, opende het kleine etui, nam er een injectiespuitje uit met een naaldscherpe punt, en het volgende oogenblik, zonder dat Wang-Lo zich had kunnen verzetten of zelfs maar had begrepen wat er geschiedde, had hij een prik met het spuitje beet boven op de linker pols. Hij werd vaalbleek en vroeg stotterend :

— Wat is dat ? Wat heb je met me gedaan ? Het voelt als een slangenbeet.

— Stel je maar gerust, Wang-Lo. Je zult

er niet van sterven ! zeide Raffles glimlachend. Wat de gevolgen zijn — dat zul je onmogelijk zelf kunnen waarnemen. Maar ik zal dat des te beter kunnen doen. Bedenk je nu nog eens goed, want daardoor kun je je een onaangenaam etmaal besparen : Waarheen bracht je mijn vriend eergister avond ?

Wang-Lo keek Raffles met zijn gitzwarte oogen spottend aan, en zei rustig :

— U heeft zeker nog geen ervaring van mijn landgenooten opgedaan, mijnheer ! Als zij niets willen zeggen, dan zeggen zij ook niets !

— Bravo ! Je hebt tenminste karakter, dat moet ik eerlijk bekennen ! En ik zal je aan je lastgevers overbrengen, dat je mij de plek alleen maar hebt verraden omdat je onmogelijk anders kon — en onder dwang !

— Onder dwang ? herhaalde de Chinees honend. Probeer mij te martelen, en wacht dan af, of ik zal toegeven !

— Je zult niet gemarteld worden, Wang-Lo — je zult eenvoudig maar slapen ! hernam Raffles met een glimlach. En in je slaap zul je spreken — zonder dat je er zelf iets van weet !

De beide auto's reden nu heel langzaam naast elkander voort, en stonden tenslotte stil, bijna aan het einde van de lange, zoo goed als geheel verlaten straat. Raffles had de plek niet beter kunnen uitkiezen, indien hij daar de gelegenheid voor had gehad.

Wang Lo scheen niet aanstonds te begrijpen wat de bedoeling was van de woorden, die tot hem gesproken waren.

Maar plotseling bracht hij de hand aan het voorhoofd, kreunde zachtjes, en deed een poging om zijn wagen weer op gang te brengen.

Dit mislukte, want Raffles hield hem met ijzeren vuist stevig vast. Een poging om van de auto af te springen en te vluchten werd op dezelfde wijze verijdeld.

Toen deed Wang-Lo nog een poging zijn vlijmscherp mes te grijpen, onbevreesd voor den revolverloop, die hem nog steeds in de zijde drukte, maar zijn krachten begaven hem snel, zijn hoofd viel voorover op zijn borst, toen met een ruk weer achterover, en het volgende oogenblik sloot hij de oogen, onder den onweersaanbaren invloed van de slaap, die hem overmande.

Raffles stak tevreden zijn browning op, en keek om zich heen.

De twee auto's stonden juist stil op een plaats waar nog alleen maar huizen in aanbouw stonden.

Geen levende ziel was er te zien.

Zooals dat steeds geschiedt met steden die zich uitbreiden, liep ook deze straat dood in een zandvlakte, en het zou dan ook volkomen mogelijk zijn, met een auto verder te gaan.

De verlichting was hier ook spaarzaam, en bestond uit een paar zwakke electriche lampjes, bij wijze van voorloopige maatregel aan houten masten bevestigd.

— De plek is bij uitstek gunstig, James! zeide Raffles zacht. Draag onzen vriend maar eens naar dat huis, waarvan de deur zoo gastvrij wagenwijd openstaat. En behandel hem met zachtheid. Hij is zonder twijfel een schurk — maar een dappere schurk, en daardoor heeft hij recht op een behoorlijke behandeling! Zoodra je hem hebt binnengedragen, rijd je zijn eigen wagen nog verder, met een goeden vaart het zand in, en met den onzen ga je terug, een vijftig tal meters, en wacht op mijn terugkeer!

— En als ik iets verdachts mocht zien, Mylord?

— Dat zul je iniet zien, James, denk ik. Hoogstens een nachtwaker. Vraagt hij je iets, dan zegt je maar dat je daarop je liefste wacht, die dienstbode is, of je zoekt een andere uitvlucht.

— En als hij niets daarvan gelooft, en alarm wil gaan blazen, Mylord?

— Ook dat is weinig waarschijnlijk. Maar in ieder geval moet het voorkomen worden. Je beschikt gelukkig over de middelen, om dat te bewerkstelligen! Maar als het kan geen geweld. Dat zou ons slechts kunnen ophouden, en wie weet hoe kostbaar de minuten zijn! Vooruit nu!

Henderson was al van zijn plaats gekomen, trok den bewusteloozen Chinees van zijn zetel, en droeg hem, alsof hij een kind van een paar weken was met het grootste gemak het half afgebouwde huis binnen, waarop de dakpannen zelfs nog niet lagen.

Hij legde hem in een achterkamer op den grond neer, die bezaaid was met spaanders en houtzaagsel. Hij ging daarop onmiddellijk weer naar buiten, nam in de taxi plaats, achter het stuurwiel, en joeg den wagen in volle vaart de straat af, totdat de wielen zich vastboorden in het rulle zand, en het heel moeilijk zou zijn, het voertuig weer op de steenen te krijgen.

Hij keerde terug, en ging zijn eigen wagen wegrijden tot op de plek die Raffles had aangewezen. Niemand had blijkbaar iets van deze manoeuvres gezien. Alles bleef stil en bijna volkomen duister.

Raffles ging het huis binnen, en hij bleef

nauwelijks vijf minuten weg, en zijn grijze oogen straalden, toen hij eensklaps naast Henderson kwam opduiken, en zachtjes zeide:

— Hij heeft opgebiecht. Ik weet de plek.

— Levert het moeilijkheden op, Mylord?

— Niet de allerminste! Hij was als een man, die in koortstoestand ijlt. En het verschil was alleen dat hij het op mijn bevel deed, en dat hij niet fantaseerde, maar de zuivere waarheid sprak!

— En slaapt hij nu, Mylord?

— Men kan het eigenlijk geen echte slaap noemen, James. Het is meer een soort halve bewusteloosheid. En in dien toestand zal hij nog minstens een uur of zes blijven. Dat moet voor ons ruimschoots voldoende zijn. Het is nu bijna twee uur. In de Chineesche wijk vinden wij nog wel een eethuis geopend, waar wij haastig wat kunnen koopen. Onder het rijden zullen wij dat opeten. Bedenk dat wij beiden hongerig zijn. En nu op weg.

De groote auto stooft de straat af, en dat was juist op het oogenblik, toen er inderdaad een nachtwaker kwam aanwandelen, die wat wantrouwend scheen te zijn geworden, en die met een vloek terzijde sprong, toen de wagen kwam langstormen.

Hij keek het voertuig even na, en zette toen zijn weg voort.

— Als hij dien Chineeschen schavuit maar niet vindt, Mylord! schreeuwde Henderson ongerust.

— Hij mag hem vinden! antwoordde Raffles schouderophalend. Hij zal denken dat hij dronken is of onder den invloed van opium. Hij zal zelfs geen schram bij hem kunnen vinden!

En toen werd er verder niet meer over de zaak gesproken.

Raffles had al zijn aandacht noodig bij het vinden van den weg, en een paar maal moest hij een eenzamen en verbaasden agent te hulp roepen. Er waren inderdaad nog enkele eethuizen open, en Raffles kocht daar brood, kaas en harde eieren. Hij at terwijl Henderson den wagen bestuurde, en de reus deed hetzelfde, zoodra Raffles het stuurwiel weer van hem had overgenomen.

En tenslotte stond het voertuig stil, voor een nog helder verlichte garage waar een paar chauffeurs slaperig op hun bankjes zaten. Raffles wist dat hij met zijn grooten wagen niet veel verder zou komen in het warnet van kronkelende steegjes en dus stalde hij het voer-

tuig daar, nam zijn reu in ontvangst, en ging toen haastig met Henderson te voet verder.

Hij sprak geen woord meer, maar keek ingespannen links en rechts, zocht naar merktekens, en liep dan haastig weer verder.

Dit duurde een uur. Nog slechts een uur, en de zon zou opkomen!

Aan het begin van een slop stond hij weer stil, keek om zich heen, en bukte zich toen eensklaps. Zijn scherpe arendsoogen hadden iets zien glinsteren aan den voet van een muur. Hij raapte het op. Een zucht van verlichting rees op uit zijn borst.

Wat hij in de hand hield was de ivoren, met zilver versierde sigarenaansteker van Brand, dien hij nog pas weinige maanden tevoren te New-York gekocht had.

— Hier moet mijnheer Brand zijn neergeslagen, of geworsteld hebben, James! fluisterde hij zacht. Zie maar wat ik hier gevonden heb! En nu zijn wij vlak bij de plek, waar is binnen gebracht.

Hij keek om zich heen en kreeg de roode, smalle deur in het oog, tevreden glimlachte hij.

— Dat is de roodgeverfde, smalle deur, waarover Wang-Lo mij verhaalde, James! Dit is het muurtje, en dat is de lantaarn met het gele, geribde glas! Daar moeten wij binnen!

— Opendrukken, Mylord? stelde de reus lakoniek voor, en hij maakte reeds een beweging, alsof hij op de smalle deur wilde toelopen.

— Dat vooral niet! fluisterde Raffles, terwijl hij hem terughield. Dat zou leven maken, en dat moeten wij juist trachten te voorkomen. Wij hebben te doen met gevaarlijk gespuis, dat zich teweer zou stellen — of misschien alleen uit wraakzucht mijnheer Brand zou kunnen dooden!

— U gelooft dus, Mylord, dat mijnheer Brand nog leeft? vroeg Henderson met een bevende stem.

— Ik ben er bijna zeker van, James! Wang-Lo liet zich in dien geest uit. En een man die met mijn spuitje heeft kennis gemaakt — die kan onmogelijk liegen, al zou hij er nog zoo zijn best voor doen. Dit is dus het huis. Nu is het zaak om er binnen te komen, zonder dat we al te veel geraas maken.

Hij bleef een oogenblik nadenken, liep toen op de roode deur toe, belichtte het slot met zijn zaklantaarn, en liet een kort lachje hooren. Hij stak de hand in zijn zak, en haalde daaruit een lederen etui met fijne instrumenten. Hij had die zelf den vorigen dag nog pas vervaardigd uit kleine staven staal, die hij bij een opkoper

had ontdekt. En nu deden zij hun werk!

Het slot bood niet den minsten weerstand, bij de allereerste poging van Raffles, en de deur draaide op haar hengsels. Op den voet gevolgd door den reus drong Raffles het huis binnen.

Alles daarbinnen was pikdonker. Er hing een benauwde lucht van koud geworden tabak en scherpe eetwaren. Raffles bleef een oogenblik staan luisteren, sloot toen de straatdeur, en knipte zijn zaklantaarn aan.

Bij het licht daarvan liepen de twee mannen een lange gang teneinde, telkens stilstaande om te luisteren, openden hier en daar voorzichtig een deur, en beklommen tenslotte een houten wenteltrap. Op de eerste verdieping hoorden zij eenig gerucht, dat uit een achterkamer moest komen.

Het was juist alsof er daar vuur knetterde. Raffles had zijn browning getrokken, en sloop op de teenen verder. Henderson zag hem bukken en zoo een oogenblik onbewegelijk stil staan.

Hij scheen door een kier of reet in den houten wand te zien, die de kamer van de gang scheidde.

Toen kwam hij haastig op Henderson toelopen, en fluisterde hem in het oor:

— Mijnheer Brand is daarbinnen! Hij ligt vastgebonden op een bank, met naakte voeten. Er zijn daar zes schurken, Chineesche duivels, die hem zeker willen doen verraden wat wij eigenlijk op het oog hebben, of wie wij zijn! Er staat een komfoor met gloeiende houtskolen, en daarin liggen twee ijzers! Wij zijn juist bijtijds! Druk die deur in, James want zij zullen het hooren als ik aan het slot morrel!

De reus behoefde geen nadere aansprong. Een enkele druk van zijn geweldige schouders deed de dunne deur krakend openvliegen. En onmiddellijk grepen de zes Chineezzen daarbinnen naar hun wapens. Een hunner stortte zich met een langen dolk in de vuist op Brand, met het doel om hem af te maken, maar een koge uit Raffles' wapen ving hem als het ware in de vlucht op, en velde hem ter aarde. De verschrikkelijke bloote vuist van Henderson, hard als een moker, verbrijzelde een tweeden bandiet de hersenpan, alsof het een eierschaal was, en een derde werd zoo hevig tegen de kin getroffen, dat hij in een hoek met dreunend geweld, en daar stijf neerviel als een plank, om roerloos te blijven liggen.

Tot tweemaal toe schoot een der Chineezzen vruchteloos zijn revolver af op Raffles, die een beter schutter bleek te zijn, en den man neerlegde.

Van dat oogenblik af was de strijd beslist.

De twee nog overeind staande bandieten wilden naar de deur snellen, om te vluchten, maar Henderson wierp een hunner met zooveel kracht achteruit dat hij terecht kwam op het komfoor met de kolen, en dit omwierp. In een oogwenk had de mat op den uitgedroogden vloer vlam gevat. De laatste man huilde van woede, en voor iemand het had kunnen belletten sprong hij op het raam toe, duwde het open, en wierp zich naar buiten.

Men hoorde een plons in het water daar beneden.

Raffles sneed vliegensvlug de touwen door, die Brand vasthielden op de reeds brandende

bank van bamboe. En de jonge man zeide lakoniek.

— Dat was op het nippertje! En de man die daar uit het raam sprong was helaas Shing-To, de grafschenner!

— Jammer dat hij ontkomen is! Maar waar is Flannagan?

— Ik vrees dat je daarvoor te laat bent, Edward! Flannagan is heden morgen om drie uur met de „Probolengo” naar Yokohama vertrokken.

Raffles wierp een blik op zijn horloge — het wees vijf minuten over drieën aan.

Lord Lister kwam. zag en..... .. stak een Dobec-sigaret op!

HOOFDSTUK VI.

DE WEDLOOP OM DE SCHAT.

De kamer stond reeds voor een deel in brand, toen de drie mannen gereed waren om te vertrekken.

— Breng de gewonden en de dooden naar buiten! beval Raffles kortaf. Vlug een beetje. Draag ze naar de gang en open een raam. Ik wil niet dat iemand hier in de vlammen omkomt!

In allerijl werden de overwonnen Chineezen uit het brandende vertrek gedragen, waarbij Henderson er twee tegelijk naar buiten sleepte, zonder eenige moeite.

Aan de straatzijde openden zij een raam en toen was het hoog tijd dat zij zorgden, in veiligheid te komen, want reeds was er alarm gemaakt, misschien wel door Shing-To, die uit het raam pardoes in het modderige water van een klein zijriviertje was gesprongen, en zich zwemmende gered had. Het was duidelijk dat hij poogde, de geheele wijk tegen de drie blanken op te zetten.

Maar de brand leidde gelukkig hun aandacht in geheel andere richting, en dat was maar goed ook, want tien minuten later brandde het geheele huis als een fakkel, en met grote moeite wist men de bewoners op het laatste oogenblik te redden.

De brandweer werd gealarmeerd, maar die kon onmogelijk verhinderen dat op dien gedenkwaardigen morgen niet minder dan vijftien houten huizen in vlammen opgingen, waarbij drie Chineezen ernstig gewond werden. Pas veel later zou het bekend worden, dat een deel van de geroofde schatten van keizerin Tsoe-Si bij dien brand vernield werd. Shing-To had die bij zijn vlucht moeten achterlaten.

Raffles echter dacht aan geheel andere dingen.

Vliegensvlug snelde hij met Brand en Henderson door de smalle straten van het Chinese kwartier, haalde zijn auto uit de garage, en reed zoo snel hij maar kon naar zijn hotel terug.

Onderweg werd er geen woord gewisseld tusschen de drie mannen. Dat zou later kunnen gebeuren. Brand begreep zeer goed, dat het

niet in den aard van Raffles lag, zich nu voor verslagen te verklaren. Hij zou Flannagan nagaan, al moest hij er de geheele wereld voor rondreizen, en al was het alleen maar om de sport niet om de winst te doen!

Zoodra de beide mannen in hun logeerkamer stonden, na een zeer verbaasden nachtportier te zijn voorbijgegaan, begon Raffles haastig:

— Wij moeten hem achterna! Neen, Brand, ik ben heel blij dat ik je weer de hand kan drukken, maar voor dankbetuigingen is het nu het oogenblik niet! Je weet zeker dat Flannagan naar Yokohama is?

— Wel, zoo zeker als ik het maar kan weten uit zijn eigen mond. Hij dacht waarschijnlijk niet dat hij mij levend zou terugzien, en praatte er vrijuit over met dien gevaarlijken gorilla van een Shing-To.

— Noemde hij zijn verdere reisroute?

— Zeker! Hij wil van Yokohama met een andere boot over Honolulu en Hawai naar Sant Francisco, of liever naar Los Angelos reizen! Daar schijnt zijn opdrachtgever te wonen!

— Of zijn opdrachtgeefster! Misschien blijkt het wel een schatrijke filmdiva te zijn — zeide Raffles droogjes. Nu, hij is nu op zee, maar hij is ons nog niet ver voor, en wij moeten hem achterhalen! En dat kan in Yokohama gebeuren, als mijn geheugen mij niet in den steek laat. Want hij zal daar twee dagen moeten wachten op de boot die hem verder brengt! Wij kunnen het trouwens gemakkelijk informeeren. Dus sne onze valiezen gepakt, Brand, en hem achterna! Aan boord van ons vaartuig kun je mij op je gemak verhalen wat er eigenlijk gebeurd is! Maar dit wil ik reeds nu weten — wat heeft hij van dien schurk gekocht?

— Het diadeem met de galopperende paarden, den koraaltak, en een halfdozijn zeer fraaie gouden boedhabeeldjes. Die schijnt hij bij voorbaat besteld te hebben, en Shing-To moet de rest nog ergens verborgen hebben.

— Dat is van later zorg! Dien vinden wij ook nog wel terug.

— Maar er valt mij iets in, Edward — wat weerhoudt je eigenlijk, eenvoudig de politie

op Flannagan op te sturen ?

— De vrees dat het diadeem mij dan zal ontgaan ! antwoordde Raffles lakoniek, zonder van zijn valies op te zien, dat hij haastig volpakte.

— Wil je zeggen dat je dat zelf in bezit wilt krijgen ?

— Ja, als het kan, Brand. Niet om het teruggeven aan de Chineesche regeering, zooals gewoonlijk een troep ezels en dieven, daar het graf van de keizerin niet eens meer bestaat, en het lijk vernietigd is, en ook niet om het te verkoopen, nog veel minder om het te smelten, dat verrukkelijke juweel, maar wel om het bij mijn kleine verzameling te voegen.

— Maar daarvoor alleen zul je toch niet zoo dwaas zijn, dien Flannagan achterna te zitten ? Hij heeft het ding voor honderd-duizend dollar gekocht ! Dat wil zeggen met den tak en de gouden boedha's meegerekend !

— Nu, het is niet veel, maar het is toch een behoorlijk bedrag ! meende Raffles, het valies sluitend. De kerel heeft natuurlijk een heel fortuin bij zich om die dingen te kunnen betaalen, Maar dat is het niet, Brand. Ik wil hem volgen tot de bron — dat wil zeggen tot hij tegenover den opdrachtgever staat, maar nog niet heelemaal ! Het is mij nog niet recht duidelijk, hoe ik dan tusschen beiden zal komen, maar ik geloof toch wel, dat zich reeds een vage voorstelling in mijn hersens begint te vormen ! Het kan een voortreffelijke grap worden.

— En gevaarlijk ! vulde Brand aan. Want laat ik je maar zeggen, dat die vervloekte Flannagan mij heel rustig aan mijn lot overliet, wel wetend wat dat zou zijn ! Hij zei eenvoudig dat hij mij „niet meer wilde zien” en hij wilde alleen niet dat ik werd afgemaakt waar hij bij was ! Dat was den eersten nacht. Daarna is hij teruggekomen, zeker van gedachten veranderd, en zei langs zijn neus weg, dat ik „teveel was”. En ze hadden mij toen zeker al de keel afgesneden als een van de gele broeders niet had voorgesteld, om mij de voetzolen te roosteren, teneinde eenige bijzonderheden uit mijn mond te vernemen over de manier waarop wij achter het zaakje waren gekomen !

— Reden te meer om hem een poets te bakken, Brand. Ben je klaar ? Vooruit dan ! Ga den klerk onze kamers betalen, en waarschuw Henderson. Geef ook geld om de huur van den wagen te betalen, en telefoneer naar de garage. Aan de have zullen wij wel een schip weten te vinden, dat naar Yokohama vertrekt.

— En als er geen is, Edward ?

— Dan charteren wij er een !

— Maar als er volstrekt geen schip te krijgen is ?

— Dan huren wij een motorboot, want die is er stellig wel !

— Een motorboot, om naar Yokohama te gaan ? riep Brand verschrikt uit.

— Waarom niet ? De overtocht duurt nog geen volle vier dagen ! Een snelle boot doet het wel in drie.

— Maar de zee is hier zeer gevaarlijk !

— Waartegenover staat dat wij mannen zijn en geen zuigelingen ! Aldus besloot Raffles kortaf, en Brand, begrijpend dat hij toch tegen windmolens vocht, ging doen wat hem gezegd was, betaalde de rekening, waarschuwde de garage die de auto verhuurd had. Het was klaarlichte dag toen de drie mannen eindelijk zich naar de haven konden begeven, te voet, terwijl hun bagage door een koelie in een kleinen handwagen achter hen aan werd gereden.

De vrees van Brand bleek te zullen worden bewaarheid — pas over een week zou er opnieuw een groot vaartuig vertrekken naar de Japansche havenplaats. Er lagen nog wat groote schepen gemeerd, maar Raffles dacht er niet aan, een vaartuig met een bemanning van vijftig of zestig koppen voor een burgermansfortuin af te huren, voor zulk een tocht.

Hij wilde juist een klein, maar zeer snel schip hebben. En men begon te zoeken. De koelie wachtte geduldig bij het douanekantoor. Na verloop van een uur ongeveer ontdekte Raffles tenslotte een motorboot van nog geen vijftien meter lengte, voorzien van eendek-kajuit en ruimte biedend voor twintig opvarenden, die te huur bleek te zijn voor tochtjes in de omgeving.

Er was een betrouwbare stuurman aan boord, en men kreeg ook een matroos mee voor de bediening.

Aanvankelijk was de eigenaar volstrekt niet geneigd, zijn boot voor zulk een langen tocht af te staan, maar Raffles noemde een prijs, die hem haastig op dat besluit deed terugkomen. De stuurman werd onmiddellijk gehaald, evenals de matroos, en beiden bleken Chineezers te zijn, die verklaarden dat zij het vaarwater uitstekend kenden, en ook in staat zouden zijn, de Engelsche toeristen naar Yokohama over te brengen.

Men begon onmiddellijk met de inscheping, het inladen van benzine, de aanschaffing van levensmiddelen, en andere noodzakelijke dingen.

Het was omstreeks half twaalf in den morgen toen de „Cormoran” zee koos, en men kon onmiddellijk de opmerking maken, dat de kapitein zijn vak verstond. En zoodra de drie mannen dit wisten, deden zij, wat zij al anderhalf etmaal verzuimd hadden — zij sliepen!

Zij sliepen zelfs tot zes uur in den middag aan een stuk, werden wakker door den honger, en bevonden, dat zij toen juist in het gezicht waren van het ei and van Formosa.

De matroos ontpopte zich als een uitmuntend kok, en hij dischte een maaltijd op, waarvoor men slechts bewondering kon hebben. Het weder hield zich voortreffelijk, en men gebruikte dus die maaltijd aan dek.

De schemering strekte zich uit over de kalme zee, Formosa gleed weg aan de Zuidelijke kim, de nacht viel, en toen was de kleine, witte „Cormoran” slechts omgeven door duisternis en door de eindelooze zee.

De drie mannen sliepen ook dien nacht voortreffelijk, en de dag brak opnieuw aan, en bracht een stralende zon, en een verrukkelijk briesje met zich mede. Het zou een heerlijk pleziertocht geweest zijn, als de gedachten niet al te zeer vervuld waren geweest van het eigenlijke doel van de reis. De „Cormoran” was ongetwijfeld een snel schip, de motor liep uitstekend, maar Raffles had al zeer spoedig bemerkt dat de opgave van den eigenaar, als zou zijn boot vijf en dertig knopen per uur halen, op pure fantasie berustte, om er maar het beste van te zeggen.

Intusschen, indien alles goed ging, zou Raffles zonder eenigen twijfel Flannagan reeds te Yokohama kunnen achterhalen.

Maar helaas — het ging niet goed! Het was maar een zeer banaal ongeval, het breken van een schroefas midden op zee, maar het had tengevolge, dat er meer dan een halve dag verloren ging met reparaties, en zelfs toen was de kapitein nog genoodzaakt met zijn hulpas heel voorzichtig te varen. Henderson moest zich in het voorruim afzonderen, om eens goed te kunnen uitvloeken zonder dat Mylord het hoorde, Brand beet zich op de nagels van ongeduld en woede, en alleen Raffles bleef, als een tweede Philius Fogg, volkomen kalm. Wat hielp het, of men zich verzette tegen het lot?

De „Cormoran” bereikte de haven van Yokohama precies vijf uren nadat de „Princetown” die haven had verlaten met bestemming naar Honolulu. Het is een afstand van ongeveer zeven dagen, en de „Princetown” is een snel vaartuig!

Voor alle zekerheid deed Raffles nog onderzoek naar Flannagan, maar deze kwam wel degelijk op de passagierslijst voor. Menig ander zou het thans hebben opgegeven, maar Raffles was er de man niet naar, zich zoo spoedig overwonnen te verklaren. Hij dankte den kapitein van de „Cormoran” en zijn matroos af met een goede belooning, omdat hij aan dit scheepje toch niets meer had, en een grondige reparatie zeker een dag of vier in beslag zou nemen, maar ging onmiddellijk op zoek naar een ander, wat meer zeewaardig vaartuig.

De vindt men in een haven als Yokohama in overvloed, maar Raffles had een bepaald soort schip noodig, dat zoo mogelijk harder liep dan de „Princetown”.

Hij vond zulk een vaartuig — maar het was een geheel gewone motorboot, bestemd voor de binnenvaart, en zeker niet bestand tegen een storm of zelfs een stevigen wind. Maar Raffles had nu eenmaal het besluit genomen, om Flannagan in te halen, en hij zou het doen, al was het met een cano — als die maar vlug genoeg liep.

De kapitein, ditmaal een Japanner zwichtte eerst voor den aandrang van Raffles om hem naar Hawai te brengen toen deze hem een zeer hooge belooning aanbood. De voorzichtige Aziaat liet het geld op een bank deponeeren, en toen pas stelde hij zijn boot ter beschikking.

Maar hij was een wijs man, en bleef zelf aan wal! Hij vergenoogde er zich mede, Raffles een zeer ervaren stuurman mee te geven, indachtig de zegswijze: „Het hemd is nader dan de rok!” De gestorte som was veel hooger dan de waarde van de boot, en hij had een vrouw en zeven kinderen.

Met dit alles gingen ongeveer vier uren heen, en toen stak de „Mimoza” in zee. En wat het schip dan ook mocht zijn — het was buitengewoon vlug, vlugger zelfs dan de „Princetown”, die maar juist dertig knopen haalde!

De dagen volgden elkander vrij eentonig op. Er gebeurde volstrekt niets wat de moeite van het vermelden waard is, want het weder bleef verrukkelijk schoon, en Henderson verklaarde reeds, dat hij teekenen van een dreigende vervetting bij zich kon waarnemen.

Laat in den middag van den vijfden dag slaakte Raffles een kreet en wees naar het Oosten Raffles bracht zijn kijker voor het oog en zei rustig:

— De „Princetown”! Binnen twee uren hebben wij haar ingehaald — als deze schroefas het tenminste uithoudt!

De as hield het uit, en Nakito de brave stuurman, aangespoord door het vooruitzicht op een persoonlijke belooning, haalde uit het sloopje wat er maar uit te halen viel, met het gevolg dat de „Mimoza” het trotsche Engelsche schip bij het vallen van de schemering voorbijvoer om zoo te zeggen in het gezicht van de haven van Honolulu.

En het kleine vaartuig lag den volgenden dag reeds twee uren veilig aan een kleinen steiger gemeerd, toen de „Princetown” pas aan den Westelijken gezichtseinder kwam opdagen. Het was zeer druk bij de landingssteigers, toen het prachtige schip eindelijk langzaam zwenkte, stil lag, en de trossen uitwierp.

De douane verrichte eerst haar werk, en daarna stroomden de passagiers van boord. Een paar bruine jongens in witte buizen en met uniform

petten liepen luid schreeuwend heen en weer met telegrammen zwaaiend. Een hunner schreeuwde zoo hard hij kon :

— Radiogram voor mijnheer Flannagan!

Flannagan, die juist de loopplank afdaalde stak er de hand naar uit, gaf den jongen een fooi, opende het telegram, keek zeer vergenoegd, stak het weer in zijn zak, en zag om naar een voertuig.

Honolulu was nog geen vijftig jaren geleden zoo goed als uitsluitend bewoond door inboorlingen, maar thans heeft het ook al haar taxi's, al zijn die niet veel meer ward. Er kwam er al een aanrijden, Flannagan gaf den chauffeur, een slanken Hawaiaan, den naam van zijn hotel op, stapte in, en viel bijna onmiddellijk in slaap, waarschijnlijk van hitte en vermoeienis.

Wie niet sterk is, moet..... een Dubec nemen!

HOOFDSTUK VII.

EEN LAATSTE VERRASSING.

Het hotel Splendid is een der nieuwste en fraaiste van Honolulu. Op dat tijdstip echter was het seizoen nog niet begonnen — dat wil zeggen dat het nog te snik heet was. De meeste gasten zouden pas omstreeks het midden van den winter komen opdagen.

De gasten waren op dit oogenblik uitsluitend blanken, en wel Amerikanen, een paar Duitschers, eenige Engelschen en een enkele Franschman, die daar zaken kwam doen.

De bedienden waren op een enkele uitzondering na inlanders, in alle nuancen van bruin, maar de ober was een Japanner, die zijn vak door en door verstond. Het hotel stond dicht aan het water, en uit haar vensters had men een verrukkelijk uitzicht over een groot gedeelte van de prachtige baai, over de begroeide bergen, en over een deel der andere eilanden, die dezen kleinen archipel vormen.

De schemering was reeds gevallen, paars en met geuren bezwangerd, toen een kleine mandenwagen, door twee inlandsche paardjes getrokken, voor het hotel stilhield.

Een tamelijk opzichtige dame stapte er uit, de ober trad haar tegemoet, zij kwam de vestibule in, en vroeg naar mijnheer Flannagan.

De ober glimlachte wat geheimzinnig nam de dame eens op, bestudeerde het popperige gezicht, die op porcelein lijkende oogen, de vuurrood geverfde lippen, de weggeschoren en veel hooger weer met verf aangebrachte wenkbrauwen, en de dure kleederen. Toen vroeg hij beleefd fluisterend en met een buiging haar naam.

De bezoeker haalde ongeduldig een visitekaartje te voorschijn en gaf het den ober met de woorden:

— Mijnheer Flannagan verwacht mij toch! Overigens — ik sta er volstrekt niet op om hem hier te bezoeken! Laat hij naar beneden komen, en met mij meegaan, dat is mij wel zoo lief. Zeg hem dat hij bij zich moet steken wat hij zelf wel weet. Breng hem dat kaartje, en zeg hem dat hij haast moet maken. Als het kan keer ik morgen al weer terug. Ik ben hier met mijn eigen jacht gekomen.

De ober wierp een blik op het kaartje en las daarop den beroemden naam: Dorothy Fish. Hij haastte zich weg met het kaartje, na de befaamde filmster een plaats te hebben aangewezen, en er waren nog geen twee minuten verlopen, of mijnheer Flannagan kwam haastig de breede trap af, keurig gekleed, met zijn overjas over den arm, en een tamelijk groot, blijkbaar goed gesloten valies in de hand.

Hij kwam dadelijk op de bezoeker toe, maakte een buiging, en zeide:

— Miss Fish, ik hoop voor alles ter wereld niet dat ik U heb laten wachten!

— Bijna! antwoordde de filmster koeltjes. U heeft mijn telegram ontvangen?

— Als dat niet zoo was, zou ik al op de boot naar St. Francisco zitten! antwoordde Flannagan, blijkbaar onaangenaam getroffen door den hooghartigen toon van de beroemde filmartiste.

— U heeft — het bewuste toch kunnen krijgen?

— Dat spreekt van zelf! Ik had een opdracht en die pleeg ik ook ten u toever te brengen. Ik begrijp alleen niet goed waarom wij de zaak niet even hadden kunnen bezichtigen!

— Ik bezoek liever geen heeren in hun hotels! antwoordde de filmdiva uit de hoogte.

Flannagan keek haar een beetje verbluft aan. Dat was ets nieuws voor hem. Hij had heel andere noten over deze dame hooren kraken!

Reeds ging zij voort:

— Ik heb het geld niet bij mij, en zal het U in mijn eigen woning uitbetalen. U heeft natuurlijk legitimaties?

— Die heb ik — maar zou heteropaankomen, als ik ze niet had? vroeg Flannagan onbeschaamd. Het is U toch niet om mijn persoon maar wel om de schatten van — U weet wel te doen! U zoudt ze toch zeker ook wel koopen van den eersten den besten?

Dorothy Fish keek hem een oogenblik met haar poppenoogen scherp aan, en antwoordde toen:

— Misschien! Van Flannagan kunnen de verzamelaars zeker zijn, van vreemden daar-

entegen niet! Flannagan is stilzwijgend, en dat is heel wat waard. Willen wij gaan?

— Zooals U verkiest! Het is mij natuurlijk onverschillig, op welke plek de kleine transactie wordt afgesloten.

Het paar trad naar buiten. Het was nu bijna geheel donker, maar het was de duisternis van de tropen, doorzichtig, doorbeefd van maanlicht, met felle schaduwen van de huizen en de boomen op den witten weg. In de verte ruischte de oceaan, van dichtbij klonk het melancholiek geluid van trommen en ukuleles, en inlanders gingen paars gewijze op hun bruine naakte voeten onhoorbaar voorbij.

Het was een verrukkelijke nacht, van onbeschrijfelijke schoonheid.

Flannagan stapte op de hielen van Miss Fish in het mandenwagentje, de inlandsche voerman klapte met de tong, en de kittige paardjes trokken aan. Er werd onderweg niet veel gesproken. Flannagan bescheen uitsluitend te willen genieten van de ongehoorde pracht van dien tropennacht. De rit duurde bijna een half uur. Toen stond het wagentje stil aan den voet van een tamelijk sterk hellenden weg, die naar het hooggelegen wit gepleisterde villa voerde. Hij verklaarde dat zijn paarden dat niet konden trekken. De filmdiva stapte uit, betaalde den man, en te voet gingen zij naar het huis. Er lag een vreemde glimlach op de lippen van Flannagan. Een paar malen keek hij achter zich, den hellenden weg af. Het huis was bijna geheel duister, en hij zag maar een enkele bediende een inlandsche vrouw, tamelijk oud reeds, die onderdanig de deur opende. Dorothy schakelde hier en daar het electrische licht aan, en ging Flannagan voor naar een fraai gemeubelde kamer gelijkvloers. Het huis was volkomen eenzaam gelegen op den top van den heuvel, en omgeven door een prachtigen tuin, vol tropische gewassen.

Drie wegen liepen naar omlaag, naar de stad, naar het heerlijke bosch, en naar den zeeoever.

Flannagan wierp een blik uit het groote raam — en weer glimlachte hij. In het maanlicht duidelijk zichtbaar zag hij een witte motorboot, als schoener getuigd, en met een groot zeilvermogen, die heen en weer schommelde aan haar ankertouwen.

Geen ander geluid liet zich hooren dan het doffe gebrom van de branding.

Dorothy Fish ging het raam sluiten, trok het blauwzijden overgordijn dicht, ontdeed zich van haar handschoenen, raadpleegde haar

horloge, en zeide toen, en het was alsof haar stem wat schor klonk:

— En nu zullen wij eens zaken doen, als gij het goed vindt. Laat maar eens kijken, wat je mij nu brengt.

— Ik heb hier, wat mij besteld is! antwoordde Flannagan eenvoudig. En ik zal U moeten verzoeken wat haast te maken, want ik wil van nacht nog naar Haiti oversteken.

Onder het spreken had hij het valies geopend. De bevende vingers van de vrouw grepen naar het kostbare kleinoed, de heerlijk diadeem met de acht galopperende paarden, naar den koraaltak, tenslotte naar de gouden boedha-beeldjes.

Zij draaide de poppetjes om en om, streefde er over, nam dan weer de draden ter hand, en scheen er haar blikken niet aan te kunnen verzadigen.

Tenslotte echter deed zij alles weder in het valies, sloot het langzaam, en zeide, Flannagan doordringend aanziende:

— Wat vraag je er voor?

— Maar — er is immers een prijs bedongen! zeide Flannagan verbaasd. Ik zou U deze voorwerpen leveren, en geen andere, tegenbetaling van tweehonderdvijftig duizend dollars!

— Dan weet ik een anderen uitweg — ik betaal er volstrekt niets voor!

Flannagan kreeg niet eens de gelegenheid om na te denken over de beteekenis van deze zonderlinge woorden.

De vrouw had luid in de handen geklapt, en tegelijkertijd vlogen twee deuren, die toegang gaven tot het vertrek open, en op den drempel van iedere deur verscheen een man, wiens rol in deze kleine comédie meer dan duidelijk was.

Voor iemand met een weinig doorzicht tenminste kon het niet lang een geheim blijven, wat zij met hunne revolvers eigen ijk beoogden.

De vrouw had nauwelijks opgezien, en zei glimlachend:

— Hoe vind je den truc, Flannagan? Is zij niet goed geslaagd?

— Buitengewoon! moest de bemiddelaar erkennen. Alle respect. U lapt hem dat maar kranig. U is zeker heelemaal niet Dorothy Fish?

— Jij mag nooit weer raden! Dat heb je knap ingezien. Ja, als wij elkaar persoonlijk gekend hadden, zou het niet zoo vlot gegaan zijn. Maar ik ken Dorothy Fish des te beter. Ze is zwaar ziek, het arme schaapje, ik heb haar een tijdje opgepast, zij ijelde in haar koorts —

daar zat ik bij, en ze liet heel wat wetenswaardigs los. Onder meer over die mooie spullen, in dit valiesje. Nu, de rest zul je wel begrijpen! Ik ben in haar plaats gegaan, maar zonder de bedoeling, tweehonderd vijftig duizend dollar te betalen, dat kun je wel begrijpen. Hier, Ted, neem dat maar eens aan, en breng het pas weg, dat praat ik nog wat met dezen heer.

— O, het is dus nog niet afgelopen? vroeg Flannagan, met een bedroefd gezicht den heer Ted nakijkend, die vlug als een goochelaar het valies van de tafel had afgenomen, en er mee door de deur verdween, die hij achter zich sloot.

— Ik vrees van niet! Mijn vriend Mike en ik hebben je nog iets te zeggen, zie je. We zullen kort zijn, want ook onze tijd is wat beperkt. Je hebt deze dingen zeker contant moeten betalen?

Flannagan was begonnen met het schoonmaken van zijn nagels met behulp van een spits houtje, dat hij uit zijn vestzakje had gehaald. En zeide nu:

— Ja, dat valt niet te ontkennen! Die Chinezen zijn erg wantrouwend, en willen altijd boter bij de visch!

— Heb je al je contanten er aan besteed?

— Bij lange na niet!

— Dan heb je zeker nog wel een aardige duit in je zak? Neen — geen beweging, als ik je verzoeken mag! Wat er in zit, zal ik er zelf wel uithalen! Sapperloot, die portefeuille ziet er mollig en kerngezond uit! Allemaal bankpapier, het mooiste wat er bestaat! En allemaal geldswaarde uit mijn eigen dierbaar vaderland! Geen gezeur met banken en wisselbureaux! Ja Flannagan, en nu is de zaak ongeveer ten einde! Het is jammer, waar we zullen nu wel verplicht zijn, je te beletten, hier weg te gaan. Anders mocht je eens alarm maken! Dat zou je toch zeker onmiddellijk doen?

— Maar natuurlijk — op staanden voet! antwoordde Flannagan bedaard.

— Suze ik vertrouw dien kerel niet! Hij is me wat te rustig! Liet eens de stem van den man met de revolver zich hooren. Ik heb wel lust om hem maar dadelijk neer te leggen. Ik wil — —

Verder kwam hij niet. Uit de duistere gang achter hem was een gedaante opgerezen, een vuist ging de hoogte in, en een bonzende slag klonk. De man met de revolver viel plat voorover, met een soort van snik, en zijn revolver vloog ver weg uit zijn hand over den parketvloer.

Flannagan had zich zelfs niet bewogen. Hij scheen het de eenvoudigste zaak van de wereld te vinden, en bleef rustig zijn nagels bepeuten.

De vrouw werd krijtwit, scheen haar handtasch te willen openen, bedacht zich, en vloog naar de tweede deur.

Voor zij die kon hebben bereikt, ging ze open, en de man met het kostbare valies kwam weer te voorschijn maar helaas was het ditmaal een andere!

De bedriegster deinsde achteruit alsof zij een spookverschijning zag, en toen opende zij met een woesten ruk haar handtasch — maar het was te laat.

Flannagan had bliksemsnel het spitse houtje verruild tegen zijn browning, en zei bedaard, maar op scherp toon:

— Laat die tasch dicht, karonje, of ik verlies mijn geduld. Van je kornuiten heb je geen hulp meer te wachten, want die zijn buiten gevecht gesteld. Geef die tasch hier. Ik heet je van harte welkom, mijn brave portefeuille, die er zoo gezond uitziet! Aha, de schoone plaatsvervangster van Miss Fish schijnt ook niet geheel zonder reispeningen te zijn! Duizend — tweeduizend — vierduizend, nu, het is beter dan niets! En ga daar nu maar zitten, want je spel is uit, wat mij betreft! Want — ik ben Flannagan niet! Die slaapt, de oude schelm!

Wankelend, bijna stikkend van woede en vernedering ging de vrouw naar den stoel die haar was aangewezen, waarop zij vlug werd vastgebonden met behulp van een stevig touw, waarmede de man met het valies was komen aandragen.

Om den revolverman behoefde men zich niet te bekommeren, want de slag had hem volkomen bewusteloos gemaakt. Een doek werd als prop in den mond van de vrouw gestopt, en toen vroeg Flannagan, die zijn valies weer had overgenomen:

— Waar is de oude meid?

— Die zit in den kelder!

— En het jonge mensch dat het valies meenam?

— In de garage!

— Prachtig! Dan zijn zij in alle windrichtingen verstrooid, en nu vlug naar dat snelle jacht, en gebruik gemaakt van den wind en het gunstige getij, om ons uit de voeten te maken!

— Wist je Edward, dat dit zou geschieden?

— Neen, Brand! Eerlijk gezegd, daarvan wist ik niets! antwoordde Raffles, met zijn hand over het valies strijkend. En ik moet zeg-

gen dat zij haar rol zeer goed gespeeld heeft. En alles zou heel anders gegaan zijn, als ik niet zoo verstandig was geweest, jullie te verzoeken, mij in ieder geval geen oogenblik uit het oog te verliezen, nadat ik de rol van dien armen Flannagan op mij had genomen! Het scheelde weinig of de lieve dame had mij hier op de plaats zelve een paar kogels in het lichaam laten schieten. En nu genoeg gepraat — Want bij de ontdekking van de grap moeten wij reeds in volle zee zijn!

— Het is jammer dat het niet de echte Dorothy Fish was — want die had zeker het bedrag bij zich gehad!

Raffles haalde de schouders op en zei:

— Men moet nooit het onderste uit de kan

willen hebben, Brand! Wij hebben de sieraden wij hebben het geld van Flannagan, wij hebben het reisduitje van deze dame — mij dunkt dat wij tevreden kunnen zijn!

Een half uur later ongeveer bevonden Raffles en zijn twee metgezellen zich aan boord van den snellen motorschoener, die slechts bewaakt bleek te worden door een enkelen man, waarschijnlijk ook een handlanger, die zelfs niet aan tegenstand dacht, en gemakkelijk overmeesterd kon worden.

Een kwartier later was het prachtige schip in volle zee, en zette koers naar de Westkust van de Vereenigde Staten.

De volgende aflevering bevat:

Een Avontuur in Hollywood

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen.

Geweerd is alle voor den leek droge studie-stof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelswerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, V oiven, enz.

Om de 14 dagen zal elkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:

HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885